

De samenstelling van het programma-aanbod: Kabel en consument

Prof. dr. N.A.N.M. van Eijk

Instituut voor Informatierecht (IViR, Universiteit van Amsterdam)
april 2007

Voorwoord

Dit rapport omvat een inventariserend onderzoek naar de wijze waarop in een aantal geselecteerde landen consumenten betrokken zijn bij de samenstelling van het programma-aanbod op de kabel.

Het onderzoek is verricht door het Instituut voor Informatierecht (IViR, Universiteit van Amsterdam) in opdracht van de stichting landelijke steunpunt programmaraden. Het is uitgevoerd door Prof. dr. N.A.N.M. van Eijk, met medewerking van Katerina Maniadaki en Natali Helberger.

Amsterdam, april 2007

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
Inhoudsopgave	5
Lijst met afkortingen	7
1. Inleiding	9
1.1 Onderzoeksaspecten	9
1.2 Onderzoeksopzet	10
1.3 Indeling rapport	10
2. Nederlandse en Europese context	11
2.1 Inleiding	11
2.2 Nederlandse regulering	11
2.2 Europese context	13
3. Regulering in het buitenland	17
3.1 Inleiding	17
3.2 België	17
3.3 Denemarken	18
3.4 Duitsland	19
3.5 Noorwegen	20
3.6 Verenigd Koninkrijk	21
3.7 Verenigde Staten	22
3.8 Zweden	22
4. Analyse en conclusies	23
Bijlage: wetteksten	27
België	29
Denemarken	33
Duitsland	35
Europese Unie	44
Nederland	45
Noorwegen	49
Verenigd Koninkrijk	54
Verenigde Staten	57
Zweden	61

Lijst met afkortingen

AVMS-richtlijn	Audiovisual Media Services - richtlijn
CvdM	Commissariaat voor de Media
Mw	Mediawet
OFCOM	Office of Communications
Tw	Telecommunicatiewet
UD(-richtlijn)	Universeledienstrichtlijn
WRR	Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid

1. Inleiding

1.1 Onderzoeksaspecten

In de Nederlandse regelgeving is een bijzonder systeem van consumentenbetrokkenheid bij de kabel opgenomen. De artikelen 82k-82o van de Mediawet bepalen dat (representatief samengestelde) programmaraden adviseren over de samenstelling van een programmapakket van 15 televisie en 25 radioprogramma's. Dit pakket, waarvan de zogenaamde 'must carry'-programma's (als omschreven in 82i Mediawet) deel uitmaakt, wordt ook wel het basispakket genoemd. Van de adviezen van de programmaraden kan slechts om zwaarwegende redenen door de aanbieder van het omroepnetwerk worden afgeweken.

Door het Kabinet is recentelijk aangegeven dat dit stelsel van consumentenbetrokkenheid bij de samenstelling van het programma-aanbod mogelijk wordt herzien.

Het onderzoek, dat het karakter van een quick scan heeft, richt zich op het in kaart brengen en analyseren van de wijze waarop in een aantal geselecteerde landen de invloed van consumenten/abonnees op de samenstelling van het programmapakket juridisch is vorm gegeven. De landenanalyse wordt voorafgegaan door een korte beschrijving en analyse van het Nederlandse stelsel en de Europese inkadering via de must carry-regels als neergelegd in artikel 31 van de Universeledienstrichtlijn.

Voor de landenanalyse zijn de volgende landen geselecteerd:

- België (Vlaanderen/Wallonië)
- Duitsland (nationaal en voor één deelstaat)
- Denemarken
- Noorwegen
- Verenigd Koninkrijk
- Verenigde Staten
- Zweden

De genoemde landen kenmerken zich allen door het feit dat kabel – in meer of mindere mate - een belangrijke vorm van programmaverspreiding is en derhalve verwacht kan worden dat er aandacht is voor de belangen van de consumenten bij de samenstelling van het programma-aanbod. Het onderzoek richt zich daarbij zowel op inkadering via must carry-regels als op

andere gereguleerde vormen van consumentenbetrokkenheid bij de samenstelling van het aanbod.

1.2 Onderzoeksopzet

Het onderzoek is uitgevoerd door het Instituut voor Informatierecht (IViR) op basis van literatuuronderzoek, door de opdrachtgever ter beschikking gesteld materiaal en nader ingewonnen inlichtingen via email of telefoon. Voor zover documenten niet in het Engels beschikbaar waren, zijn teksten in de oorspronkelijke taal geraadpleegd.

1.3 Indeling rapport

Dit inleidend hoofdstuk wordt in hoofdstuk twee gevolgd door beschrijving van de Nederlandse en Europese context. In hoofdstuk drie wordt de regelgeving in het buitenland besproken. Hoofdstuk vier bevat een nadere analyse van de problematiek. In de bijlage zijn de originele teksten van de regelgeving opgenomen (in Engelse vertaling voor zover beschikbaar).

2. Nederlandse en Europese context

2.1 Inleiding

Dit hoofdstuk omvat een inventarisatie van de regelgeving van de onderzochte landen. Deze inventarisatie is niet uitputtend, maar richt zich op de elementen van de in het vorige hoofdstuk aangegeven probleemstelling.

Voordat de onderzochte landen worden beschreven, wordt eerst een overzicht gegeven van de relevante regulering in Nederland en op Europees niveau.

2.2 Nederlandse regulering

De Mediawet (Mw) heeft altijd een bepaling gekend over de programma's die via een kabeltelevisienet moeten worden verspreid. In de oorspronkelijke versie van de wet (Stb. 1987, nr 249) regelde artikel 65 de verplichting om de publieke omroepprogramma's, de televisieprogramma's van de vlaamse omroep en een eventueel Europees televisieprogramma door te geven. Artikel 66 noemde limitatief de programma's op die mochten worden uitgezonden. Dit stelsel is vrijwel ongewijzigd in stand gebleven tot 1996.

Bij nota van wijziging is in dat jaar de Mediawet aangepast en artikel 82k in de wet gekomen (*Kamerstukken II*, 1996/97, 24.808, nr. 6). Dit artikel introduceerde het basispakket van 15 televisie- en 25 radioprogramma's, alsook de programmaraden die om advies over de samenstelling moesten worden gevraagd. Slechts om zwaarwichtige redenen kan van het advies worden afgeweken. Als argument voor de invoering van het programmaraden-model wordt gewezen op de soms al te eigenzinnige houding van de kabelexploitanten bij de samenstelling van het programmapakket. Ook wordt gerefereerd aan de dominante positie die kabelexploitanten zouden innemen (*Kamerstukken II*, 1996/97, 24.808, nr. 5).

De samenstelling van de programmaraad, te benoemen door de gemeenteraad, werd in de nota van wijziging niet nader bepaald. De Tweede Kamer nam evenwel een amendement aan waarin werd aangegeven dat de programmaraad een dusdanige samenstelling diende te hebben dat hij representatief is voor de belangrijkste in de gemeente voorkomende maatschappelijke, culturele, godsdienstige en geestelijke stromingen (*Kamerstukken II*, 1996/97, 24.808, nr. 27). Deze samenstelling sloot aan bij het model dat reeds in de wet gold

voor de programmabeleidsbepalende organen van regionale en lokale omroepen (artikel 30, sub c Mw).

De regeling inzake de programmaraden is tot op heden grotendeels ongewijzigd gebleven. In reactie op het WRR-advies 'Focus op functies' heeft de regering in 2006 kenbaar gemaakt een wijziging van de regeling te overwegen (*Kamerstukken II*, 2005/06, 29692, nr. 14).

Het kabinet - onder verwijzing naar digitalisering en uitbreiding van aanbod - stelt zich op het standpunt dat de invloed van burgers aan dient te sluiten bij de groei en veranderingen in het aanbod. Derhalve wordt een nieuw, zogenaamd coreguleringsmodel, voor consumenteninvloed voorgesteld: Eenmaal per jaar wordt een openbaar representatief marktonderzoek gedaan. Klanten kunnen zo invloed uitoefenen op de zowel analoog als digitaal vrij toegankelijke programma's. Vervolgens legt de kabelexploitant, met inachtneming van de uitkomsten van het onderzoek, een voorstel neer bij een representatief klantenpanel voor een kwalitatieve toets. Op basis hiervan wordt een uiteindelijke keuze bepaald en kenbaar gemaakt aan het Commissariaat voor de Media (CvdM). Het Commissariaat voor de Media werkt een en ander nader uit en ziet toe op de naleving. Volgens het kabinet heeft dit nieuwe model voordelen voor zowel burgers, exploitanten en programma-aanbieders. Het is lichter, maar breder van omvang zodat de consumenteninvloed toeneemt. Voor exploitanten en aanbieders leidt het model tot lastenverplichting. Kabelexploitanten kunnen er ook voor kiezen om het bestaande programmaraden-model te behouden.

Voorzover bekend wordt momenteel met belanghebbenden (oa kabelmaatschappijen, VECAI, VCR, VESTRA, Commissariaat voor de Media, VNG, Consumentenbond) overlegd omtrent de concrete invulling van het alternatief (*Kamerstukken II*, 2006/07, 30800 VIII, nr. 36).

Overigens zijn buiten de regeling van de programmaraden en basispakket ook andere regels van toepassing die de samenstelling van het programma-aanbod kunnen beïnvloeden. Deze zijn met name te vinden in de Telecommunicatiewet (Tw) en hebben betrekking op de toegang tot distributiecapaciteit en programmadiensten (zie hierover oa: . *Verkenning van omroepmarkten in Nederland: Marktontwikkelingen en beleidsinstrumenten*, S. de Munck, N.A.N.M van Eijk, L. Kool, M. Poel en P. Rutten, TNO-rapport 34276, in opdracht van OPTA, februari 2007. Beschikbaar via www.opta.nl). Deze regulering blijft hier verder onbesproken.

2.2 Europese context

De betrokkenheid op Europees niveau met de communicatiesector valt uiteen in regulering die primair de inhoud raakt en in regulering waarvan het accent ligt op de infrastructurele aspecten.

Regulering ten aanzien van de inhoud is met name terug te vinden in de richtlijn ‘Televisie zonder Grenzen’. Programma’s die voldoen aan de criteria van de richtlijn kunnen vrij binnen de Europese unie circuleren. Daarbij gaat het met name om zaken als de omvang van reclame/sponsoring, aandeel onafhankelijke/Europese producties, bescherming van minderjarigen, etc. Lidstaten hebben niet de vrijheid om programma’s te weren wanneer zij voldoen aan de betreffende voorwaarden. Het feit dat programma’s vrij verspreid kunnen worden geeft overigens geen recht op verspreiding. De richtlijn ziet slechts toe op het feit dat verspreiding als zodanig mogelijk is. Er zijn dan ook geen specifieke bepalingen in de richtlijn die gaan over de vraag welke programma’s via kabelnetten verspreid kunnen/moeten worden en wat daarvoor eventueel relevante criteria zijn.

De ‘Televisie zonder Grenzen’- richtlijn wordt momenteel herzien. Het is de bedoeling om te komen tot een nieuwe richtlijn over ‘audiovisual media services’ (de AVMS-richtlijn). De voorstellen die momenteel besproken worden bevatten onder meer een uitbreiding van de werkingssomvang van de richtlijn tot andere omroepachtige diensten dan traditionele omroepdiensten, een verruiming van de reclameregels en de mogelijkheid om product placement te introduceren. De verspreiding als zodanig is nog steeds geen onderdeel van de richtlijn.

Regulering van de meer infrastructurele aspecten is terug te vinden in het Europese kader voor de communicatiesector. De kern van het kader wordt gevormd door een vijftal richtlijnen. Deze richtlijnen regelen onder meer de positie van partijen met aanmerkelijke marktmacht waaraan bijzondere beperkingen kunnen worden opgelegd. Maar ook privacy- en eindgebruikeraspecten komen aan de orde. Voor dit onderzoek is één bepaling in het bijzonder van belang, artikel 31 van de Universeledienstrichtlijn (UD-richtlijn).

Artikel 31, eerste lid UD legt vast dat lidstaten de bevoegdheid hebben om doorgifteverplichtingen op te leggen:

De lidstaten kunnen ten aanzien van nader bepaalde radio- en televisieomroepnetten en -diensten aan de onder hun bevoegdheid ressorterende ondernemingen die elektronische communicatienetwerken aanbieden welke voor de distributie van radio-

of televisie-uitzendingen naar het publiek worden gebruikt, redelijke doorgifteverplichtingen opleggen indien deze netwerken voor een significant aantal eindgebruikers het belangrijkste middel zijn om radio- en televisie-uitzendingen te ontvangen. Dergelijke verplichtingen worden alleen opgelegd indien zij noodzakelijk zijn om duidelijk omschreven doelstellingen van algemeen belang te verwezenlijken en moeten evenredig en transparant zijn.

Het tweede lid van artikel 31 UD geeft de mogelijkheid om al dan niet een vergoeding vast te stellen voor de opgelegde doorgifteverplichtingen. Daarbij dienen dan wel uitgangspunten in acht te worden genomen zoals non-discriminatie, evenredigheid en transparantie. Deze vergoedingsaspecten worden in dit rapport niet verder besproken.

Enerzijds legitimeert de Europese regelgeving dus het opleggen van doorgifteverplichtingen, anderzijds dienen de oplegde verplichtingen aan diverse voorwaarden te voldoen. Uit de preambule van de richtlijn blijkt dat het allereerst moet gaan om gewettigde beleidsoverwegingen die ten grondslag liggen aan het opleggen van evenredige verplichtingen. Met gewettigde beleidsoverwegingen wordt bedoeld op overwegingen die voldoende onderbouwd zijn en herleidbaar zijn tot het algemeen belang. De redenen voor een must carry verplichting op grond van de UD-richtlijn, zo lijkt te kunnen worden afgeleid uit de bepaling en de preambule, richten zich in de eerste plaats op algemeen belang aspecten en niet op marktordeningsoverwegingen.

De Europese Commissie heeft recent opnieuw aangegeven dat must carry verplichtingen inderdaad moeten voldoen aan de criteria die in artikel 31 UD worden genoemd en in het bijzonder aan de voorwaarde met betrekking tot:

- a) duidelijk omschreven doelstellingen van algemeen belang
- b) evenredig en transparant
- c) periodieke toetsing

De Europese Commissie heeft inmiddels inbreukprocedures gestart tegen Nederland, België en Finland omdat niet aan de voorwaarden wordt voldaan. In een memo (MEMO/06/271, dd. 7 juli 2006) van de Europese Commissie wordt gesteld:

“In all these cases, the Commission concluded that general interest objectives are not clearly defined or are even missing from the legislation of the Member States in question. The lack of clearly defined general interest objectives and an apparent lack of sufficiently precise, clear and foreseeable criteria for their eventual attainment make the rationale for "must carry" regimes opaque for stakeholders. Network operators are consequently uncertain about their obligations, and broadcasters are uncertain about

their rights under these regimes. Moreover, the legislation in these Member States does not provide for a limit on the number of "must-carry" channels which may be imposed. This adds a proportionality problem to that of inconsistency. Furthermore, in all the above cases, the requirement for periodic review of the must-carry regime is not met.

In view of emerging competition between different delivery platforms for broadcasting content, making "must-carry" rules proportional to the need that they are intended to meet would also ensure that end-users have more freedom of choice among channels, since network operators would base their choice on channels on end-user demands and not because of "must-carry" rules."

Aan de Nederlandse overheid is gevraagd om nadere toelichting. Deze zou inmiddels moeten zijn gegeven, maar daarover is verder geen mededeling gedaan.

In het kader van de 12^e rapportage over de elektronische communicatiesector (29 maart 2007, Com (2007) 155) zijn overzichten gemaakt van de stand van zaken in de lidstaten. Daaruit blijkt dat ook een infractieprocedure is gestart naar de must carry regels in vier Duitse bondstaten (oa zouden in de betreffende staten alle beschikbare (analoge) kabelkanalen worden ingevuld door de overheid) . Verder wordt de situatie onderzocht in Hongarije en lijkt dat ook te gaan gebeuren met Spanje.

3. Regulering in het buitenland

3.1 Inleiding

Ten behoeve van het onderzoek is de regelgeving geïnventariseerd van België, Denemarken, Duitsland, Noorwegen, Verenigd Koninkrijk, Verenigde Staten en Zweden. Telkens is nagegaan welke regels van toepassing zijn voor wat betreft de (verplichte) doorgifte van programma's en de wijze waarop daarbij consumenten/gebruikers zijn betrokken.

3.2 België

België kent een federale structuur, waardoor de regulering van de inhoud van het kabelaanbod een aangelegenheid is van de afzonderlijke gemeenschappen. In dit rapport wordt daarom een analyse gemaakt van zowel de Vlaamse als Waalse situatie.

Vlaanderen

De Vlaamse regels inzake de verspreiding van programma's via kabelnetten zijn – om redenen van interne politieke ordening – buiten werking gesteld en worden vervangen door een nieuwe regeling. Aangenomen wordt dat deze nieuwe regeling zal overeenkomen met het ontwerp dat momenteel circuleert.

In artikel 128 van het betreffende ontwerp-decreet wordt bepaald dat alle bestaande analoge publieke omroepprogramma's (radio en televisie) moeten worden doorgegeven. Hetzelfde is het geval met de programma's van erkende regionale omroepen. Daarnaast dienen twee publieke radio en twee publieke televisieprogramma's te worden doorgegeven van de Franstalige en Duitstalige gemeenschap als ook van de Nederlandse publieke omroep.

De Vlaamse Regulator voor de Media moet door de aanbieder van een kabeltelevisienetwerk vooraf op de hoogte worden gebracht van het doorgeven van nieuwe programma's.

In de toelichting bij de regeling wordt expliciet aangegeven dat rekening is gehouden met artikel 31 UD-richtlijn. Daarom wordt in de regels gesteld dat verplichting is ingegeven met het oog op het verzekeren van pluralisme en culturele diversiteit. Verder stelt de bepaling

onder meer dat de opgelegde verplichtingen evenredig en transparant moeten zijn en op regelmatige tijdstippen moeten worden herzien.

De toelichting maakt eveneens melding van het feit dat met de Europese Commissie is overlegd omtrent de omvang van de op te leggen must carry-verplichting. Op grond van dit overleg is nagelaten om private/commerciële omroepen deel uit te laten maken van de verplichting.

Wallonië

In Franstalige deel van België is de regelgeving over het aanbod op de kabel opgenomen in een decreet. Artikel 81 en 82 van het betreffende decreet voorzien in een basispakket waarvan tenminste deel uit maken: a) de programma's van Waalse publieke omroep, b) lokale televisiestations binnen hun verzorgingsgebied, c) door de overheid aan te wijzen internationale diensten waarin wordt geparticipeerd door de Waalse publieke omroep, d) twee publieke omroepdiensten uit Vlaanderen en e) twee publieke omroepdiensten uit het Duitstalige deel van België. De doorgifte van de laatste twee is gekoppeld aan wederkerigheid (Vlaanderen en het Duitstalige deel moeten ook twee Waalse programma's uitzenden). Voorts is er nog een op te leggen verplichting ten aanzien van Europese programmering en dienen nader omschreven radioprogramma's te worden doorgegeven. Artikel 83 van het decreet geeft nog limitatief de programma's die mogen worden uitgezonden.

Het Belgische Hof van Arbitrage heeft geoordeeld dat de bepalingen in strijd zijn met in België geldende regels inzake de bevoegheidsverdeling tussen de federale staat en de gemeenschappen. Dit heeft in beginsel geen materieel effect op de beschreven bepalingen.

3.3 Denemarken

De Deense regulering met betrekking tot de samenstelling van het programma-aanbod via de kabel is terug te vinden in de omroepwetgeving die dateert van 2002 (in vertaling: 'Danish Radio and Television Broadcasting Act').

Op grond van artikel 6 zijn de bezitters van gemeenschappelijke antennesystemen gehouden om de programma's van de publieke landelijke omroep (radio en televisie: Danmark Radio, TV2/Danmark), de publieke regionale TV2 stations en eventuele regionale programma's voor het betreffende verzorgingsgebied door te geven. Voorts wordt het vierde landelijke FM kanaal specifiek genoemd. Digitale versies van de programma's behoeven slechts te worden doorgegeven wanneer op het kabelnetwerk digitale distributie voorhanden is. Kabelnetten met

meer dan acht kanalen moeten één kanaal ter beschikking stellen voor lokale televisie. Mochten er pakketten worden aangeboden, dan dienen deze pakketten altijd te voorzien in de verspreiding van de eerder genoemde programma's, inclusief het eventueel aanwezige lokale televisiekanaal. De minister heeft de bevoegdheid om regels te stellen met betrekking tot de doorgifte van het vijfde landelijke FM radioprogramma.

3.4 Duitsland

De verantwoordelijkheid voor de regulering van de kabel ligt in Duitsland voornamelijk op het niveau van de afzonderlijke bondstaten. Ten einde zoveel mogelijk één lijn binnen Duitsland te hanteren worden tussen de bondstaten gezamenlijke kaderafspraken gemaakt via federale verdragen. In het zogenaamde Rundfunkstaatsvertrag is in artikel 52 aangegeven welke uitgangspunten gelden ten aanzien van de verspreiding via de kabel. In beginsel gelden de regels voor zowel analoge als digitale distributie. Kabelexploitanten dienen de programma's van de publieke omroepen door te geven, maar ook bepaalde private regionale omroepen (die deels publieke programma's verspreiden). Verder gelden verplichtingen met betrekking tot aanwezige lokale open kanalen. Kabelexploitanten dienen de toezichthouder op bondstaat-niveau voorafgaand te informeren over de samenstelling van hun aanbod. De doorgifte van radio-programma's valt buiten de strekking van het Rundfunkstaatsvertrag en is een exclusieve bevoegdheid van de bondstaten.

Voor dit onderzoek is de regelgeving van bondstaat Nordrhein-Westfalen nader bekeken (het Landesmediengesetz Nordrhein-Westfalen). De regulerende bevoegdheden ten aanzien van de kabel komen toe aan de toezichthouder, de Landesanstalt für Medien Nordrhein-Westfalen.

Voor analoge kabelnetten geldt - in overeenstemming met het Rundfunkstaatsvertrag - een verplichting om de publieke programma's, lokale radioprogramma's en open kanalen door te geven. Als de capaciteit van het netwerk niet groot genoeg is voor alle beschikbare programma's, dan heeft de Landesanstalt für Medien de bevoegdheid om de volgorde van maximaal 17 kanalen te bepalen (dit is de facto het geval). Daarbij dient rekening te worden gehouden met pluriformiteit van aanbod en aanbieders. Verdere detaillering wordt nog geboden door bijvoorbeeld de bepaling dat tenminste twee van de 17 kanalen moeten bestaan uit programma's die lokaal, regionaal of op landsniveau worden aangeboden. Maar ook moet tenminste één kanaal bestemd zijn voor teleshopping en kunnen er maximaal twee worden bestemd voor kanalen in een andere taal. Interessant genoeg zijn de waarborgen voor de pluriformiteit en gedetailleerde kanaalvullingsregels niet de enige criterium waarmee rekening moet worden gehouden. De Landesanstalt für Medien dient bovendien de belangen van de

gebruikers mee te wegen ('...is auch die Akzeptanz der Rundfunkprogramma und Medieneinste bei den an der Kabelanlage angeschlossenen Teilnehmerinnen und Teilnehmer zu berücksichtigen'). De regulering van Nordrhein-Westfalen kent nog een specifieke bepaling voor de doorgifte op digitale kabelnetten. Deze stemt inhoudelijk grotendeels overeen met de verplichtingen bij analoge verspreiding, maar laat de concrete invulling meer over aan de exploitant. Op de aldus totstandgekomen analoge of digitale indeling wordt door de Landesanstalt für Medien toezicht uitgeoefend. Aanbieders dienen tenminste twee maanden vantevoren informatie te verstrekken over (wijzigingen in) de samenstelling van hun aanbod.

3.5 Noorwegen

De omroepwet van Noorwegen bevat de relevante wettelijke bepalingen inzake de kabeldoorgifte (in vertaling: 'Broadcasting Act of 4 December 2002').

De regelgeving is niet van toepassing op zeer kleine kabelnetten (25 gebouwen en/of honderd huishoudens). De overheid (de Kroon) heeft een specifieke bevoegdheid om regels te stellen met betrekking tot de programma's die via kabelnetten mogen worden verspreiden en mag daaraan ook nadere voorwaarden stellen. De Noorse toezichthouder op de mediasector heeft de bevoegdheid om in bijzondere omstandigheden het aantal door te geven programma's te verminderen.

De kabelabonnees kunnen volgens de Noorse wetgeving bepalen welke programma's via het kabelnet worden verspreid in aanvulling op de programma's die door de overheid zijn aangewezen. De eigenaar van het kabelnet dient de abonnees te informeren over de beschikbare programma's en de voorwaarden die eventueel van toepassing zijn (zoals tarieven).

Mocht de kabelexploitant zich niet houden aan de verspreiding van de voorgeschreven programma's en de aanvullende voorkeuren van het publiek, dan kan de Noorse mediatoezichthouder verplichten tot het maken van een nieuwe keuze door de kabelexploitant. De overheid is bevoegd om nadere regels te stellen (zoals met betrekking tot de te volgen procedures).

In nadere regelgeving zijn de wettelijke bepalingen verder uitgewerkt (No. 153 dd. 28 februari 1997, laatst gewijzigd door No. 1324 dd. 18 februari 2005). Hierin wordt aangegeven

dat de wettelijke doorgifteverplichting betrekking heeft op de programma's van de landelijke publieke omroep, TV2 en de lokale publieke stations.

Aanbieders van kabelnetwerken krijgen de verplichting opgelegd om te onderzoeken welke programma's de abonnees willen zien. Zij zijn verplicht om gehoor te geven aan de voorkeuren van de abonnees. Voorzover er ongebruikte kanalen zijn, staat het de aanbieder vrij om daar zelf invulling aan te geven, maar hij moet abonnees wel twee maanden van tevoren informeren. Stuit dit aanvullend aanbod op bezwaren dan dient de aanbieder er voor te zorgen dat abonnees zonder verdere kosten kunnen worden uitgesloten.

3.6 Verenigd Koninkrijk

Aan de regulering in het Verenigd Koninkrijk is te zien dat daarin de Europese must-carry regels zijn verwerkt (Communications Act 2003, artikel 64). Verplichtingen kunnen uitsluitend worden opgelegd aan netwerken die een significant deel van het publiek bereiken. Must carry kan alleen worden voorgeschreven voor wat betreft de digitale verspreiding van programma's. De mogelijkheid om must carry op te leggen voor analoge verspreiding is in 2003 afgeschaft. De digitale must carry betreft de verplichting om een aantal specifiek benoemde diensten te verspreiden. Dit zijn de programma's van de BBC, Channel 3, 4 en 5, S4C en de teletekstdienst. In Verenigd Koninkrijk worden geen verplichtingen opgelegd wanneer de doorgifte op andere wijze verzekerd is (door bilaterale afspraken of anderszins). De overheid kan dan ook de lijst met verplicht door te geven programma's aanpassen. De toezichthouder, OFCOM, heeft een consultatie gehouden waarbij aan de orde was of er een verplichting moest worden opgelegd aan het netwerk voor aardse digitale verspreiding. Tot op heden is hierover nog geen beslissing genomen.

Gebruikers/abonnees hebben geen directe betrokkenheid bij de samenstelling van het kabelaanbod of de omvang van de must-carry verplichting. Wel kent de regelgeving een gedetailleerde opsomming van belangen waarmee rekening moet worden gehouden bij het vaststellen of wijzigen van de must-carry verplichting. Tot de wegingsfactoren behoort ook het algemeen belang ('public benefit').

3.7 Verenigde Staten

In de Verenigde Staten is er geen betrokkenheid van gebruikers bij de samenstelling van het aanbod via de kabel, maar wel sprake van must-carry verplichtingen. Deze zijn in de Verenigde Staten vooral gericht op de doorgifte van lokale kanalen en zogenaamde ‘low power stations’. Verschillende van deze kanalen zijn weer onderdeel van landelijke netwerken, zodat de distributie van deze netwerken lokaal verzekerd is. De programma’s die moeten worden doorgegeven zijn primair commercieel van aard. In de regelgeving (Federal Communications Act) wordt de omvang van de verplichting onder meer gekoppeld aan de totale transportcapaciteit van het netwerk. De regulering kent verder gedetailleerde bepalingen over de kwaliteit van de doorgifte en de kanaalkeuze. Zo is voorzien dat eventueel afzonderlijke verplichtingen kunnen worden opgelegd in zake HDTV en kunnen lokale programma’s hetzelfde kanaal claimen op de kabel als in gebruik is voor etheruitzendingen. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat in het standaardpakket alle programma’s moeten zijn opgenomen die een groot kijkersbereik hebben (‘significantly viewed’) en dat onder de must-carry ook niet-commerciële lokale kanalen kunnen vallen (de zogenaamde ‘public access, education and government channels’).

3.8 Zweden

Zweden heeft haar mediawetgeving recentelijk aangepast in het kader van de implementatie van de nieuwe Europese regulering van de communicatiesector. Daarbij zijn de bepalingen inzake de verspreiding van programma’s via kabelnetten herzien. Deze herziening impliceert een uitbreiding van de al geldende must carry-verplichtingen. In Zweden zijn kabelexploitanten verplicht om - kort samengevat - de publieke omroep door te geven tot een maximum van vier kanalen. Onder de aangepaste regels zijn er extra bepalingen die toezien op de doorgifte van lokale programma’s. Deze aanvulling treedt in werking per 1 februari 2008. In de Zweedse regelgeving zijn geen specifieke bepalingen opgenomen over betrokkenheid van de abonnees bij de samenstelling van het programma-aanbod.

4. Analyse en conclusies

In dit rapport is onderzocht hoe in een aantal geselecteerde landen consumenten betrokken zijn bij de samenstelling van het aanbod dat via kabelnetten wordt uitgezonden. Dit is primair gebeurd aan de hand van een analyse van de regelgevende kaders.

De beschrijving per land wordt voorafgegaan door een schets van de Nederlandse situatie en van de must carry-regels zoals neergelegd in het Europese kader voor de communicatiesector.

De Nederlandse regels met betrekking tot de samenstelling van het basispakket (15 televisie en 25 radioprogramma's) zijn met name ingegeven door de dominante positie van de kabelexploitanten en de mate waarin gebruikers keuzevrijheid hebben.

Marktordening ligt derhalve (mede) ten grondslag aan de regeling van het basispakket, terwijl het algemeen belang-aspect invulling heeft gekregen via de harde verplichting om de publieke omroepprogramma's door te geven. Dat deze programma's weer een gebonden onderdeel zijn van het basispakket doet daar niet aan af.

De programmaraden die oordelen over de samenstelling van het pakket worden representatief samengesteld op een wijze waarbij aansluiting is gezocht bij bestaande modellen voor de inbedding van representativiteit. Momenteel wordt bezien of het bestaande stelsel van betrokkenheid van burgers bij de samenstelling van het programma-aanbod herziening behoeft. Onderwerp van discussie is de invoering van een co-reguleringsmodel (met handhaving van het bestaande systeem van programmaraden. Kabelexploitanten zouden tussen beide modellen kunnen kiezen). In het co-reguleringsmodel is er inspraak ten aanzien van alle vrij aangeboden kanalen (analoog en digitaal). Echter, anders dan bij het programmaraden-model, zou er geen sprake meer zijn van een advies met een zwaarwegend karakter. Toezicht door het Commissariaat voor de Media kan evenmin resulteren in bindende aanwijzingen over de samenstelling van het programmapakket, zo is op te maken uit de schets die is gegeven van het model.

De Europese Universeledienstrichtlijn legitimeert het stellen van must carry verplichtingen, maar verbindt daar diverse voorwaarden aan. Doelstellingen dienen duidelijk omschreven te zijn, moeten evenredig en transparant zijn en periodiek getoetst worden. De richtlijn plaatst must carry vooral in het kader van het algemeen belang (lees: de verspreiding van publieke omroepprogramma's. Zie hetgeen is opgemerkt over het standpunt van de Europese Commissie bij de beschrijving van de situatie in Vlaanderen). Tegen een groot aantal landen, waaronder Nederland, lopen momenteel infractieprocedures. In voorkomende gevallen

zouden de verplichtingen onvoldoende gemotiveerd, intransparant en te ruim zijn. In geen van de gevallen is er al sprake van een doorgezette procedure: alle gevallen verkeren nog in het stadium dat inlichten zijn of worden ingewonnen.

De inventarisatie van de geselecteerde landen levert als beeld op dat in de meeste landen sprake is van een ‘klassiek’ systeem van must-carry regulering. In wetgeving of nadere besluiten wordt vastgelegd welke programma’s via een kabelnet moeten worden uitgezonden. Het betreft in de eerste plaats publieke omroepprogramma’s en/of lokale programma’s. Deze programma’s worden specifiek benoemd of in meer of minder ruime mate omschreven. De concrete invulling van de programma’s wordt veelal overgelaten aan de exploitanten onder toezicht van de landelijke regulator. In voorkomende gevallen heeft deze toezichthouder ruimte om zelf de samenstelling van de verplicht door te geven programma’s te bepalen of te beïnvloeden.

De positie van de consument/abonnee bij de samenstelling van het programmapakket is soms vervat in de opdracht aan de toezichthouder. Deze moet bij het toezicht rekening houden met de belangen van het publiek. Dit is o.a. het geval in het Verenigd Koninkrijk en Duitsland.

Een concrete betrokkenheid van de gebruikers is te constateren in Nederland en Noorwegen. De positie van de Nederlandse programmaraden is in hoofdstuk twee beschreven. De Noorse situatie behoeft enige nadere aandacht in aanvulling op de schets in het vorige hoofdstuk.

Het Noorse model wijkt duidelijk af van de andere onderzochte landen. In de regelgeving is bepaald dat de abonnees in belangrijke mate beslissen over wat via het kabelnet wordt uitgezonden. De exploitant dient zijn gebruikers eerst te consulteren alvorens programma’s of programmapakketten te verspreiden. Ofschoon dit geen onderdeel van het onderzoek vormt, is toch contact gezocht met de Noorse mediatoezichthouder (de Medietilsynet) om te achterhalen hoe het model in de praktijk werkt. Op basis van mondeling gegeven informatie ontstaat het volgende beeld: Het blijkt dat het Noorse model is ontstaan in een tijd dat er nog sprake was van een groot aantal kleine kabelnetten. De veronderstelling was dat er op een dergelijke schaal sprake zou zijn van een actieve opstelling van de abonnees. Inmiddels heeft zich in de Noorse markt een forse consolidatie voorgedaan. Desalniettemin bestaat het beschreven stelsel nog steeds, maar wordt het aan de exploitanten overgelaten om er invulling aan te geven. Deze laten nog steeds iedere twee jaar de abonnees meebeslissen over de samenstelling van het programma-aanbod. Dit gebeurt met name in de vorm van programmapakketten. De wijze waarop de abonnees keuze wordt geboden is evenwel vormvrij en kan verschillen van een soort van verkiezing tot het uitsluitend aangeven wat de te kiezen programmapakketten zijn (en tegen welke prijs). Zeker bij de grote netwerken is de exploitant leidend in dit proces. De algemene opvatting is dat het model aan vernieuwing toe

is (er wordt bijvoorbeeld op gewezen dat de gemiddelde abonnee niet overeenkomt met de gemiddelde kijker en dat populariteit belangrijker is dan diversiteit). Twee jaar geleden werd door de regering ingezet op aanpassing, maar er is sindsdien weinig meer gebeurd. De indruk wordt gewekt dat men naar een lichter regime toe wil waarbij meer accent wordt gelegd op aspecten die in de huidige context van belang worden geacht (zoals prijstransparantie).

Conclusies

1. Voor verplichtingen met betrekking tot de samenstelling van het programma-aanbod via de kabel worden twee argumenten gehanteerd. In de eerste plaats is dat het algemeen belang, hetgeen zich vooral vertaalt in verplichtingen met betrekking tot de verspreiding van publieke omroepprogramma's. In de tweede plaats wordt interventie ontleend aan de dominantie (in moderne communicatierechtelijke termen: aanmerkelijke marktmacht) van de aanbieders in de markt en daaraan gelieerde beperkingen in de keuzevrijheid van de abonnees.
2. Betrokkenheid van consumenten/abonnees bij de samenstelling van het programma-aanbod is in de onderzochte landen zichtbaar in de vorm van een belang waarmee expliciet rekening dient te worden gehouden. Daarnaast worden in twee landen consumenten/abonnees direct of indirect bij de samenstelling worden betrokken (Noorwegen, Nederland). In Nederland gebeurt dat via een stelsel van programmaraden volgens een representatiemodel dat ook elders in de mediawetgeving is terug te vinden. In Noorwegen is het model dat in de regelgevens is neergelegd in betrokkenheid op het niveau van abonnees. Deze vormen van betrokkenheid laten onverlet dat er 'harde' verplichtingen zijn voor wat betreft verspreiding van in het bijzonder publieke omroepprogramma's. Evenzoveer zijn er landen die volstaan met een bij wet bepaalde samenstelling van het programma-aanbod.
3. Must Carry-regulering c.q. de samenstelling van het programma-aanbod is - mede gezien de ontwikkelingen op Europees niveau - onderwerp van kritische analyse. Daar komt bij dat digitalisering en uitbreiding van het aanbod aspecten zijn die verplichtingen in een nieuw daglicht plaatsen. Een en ander resulteert in vragen zoals het al dan niet uitbreiden van verplichtingen van analoog naar digitaal (hiervan is een aantal landen sprake) en het al dan niet beperken van bestaande verplichtingen.

Bijlage: wetteksten

België

Vlaanderen

Ontwerp van decreet houdende de wijziging van sommige bepalingen van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 3 maart 2005 (stuk 1147 (2006-2007), nr. 1. d.d. 16 maart 2007).

Artikel 128

§1. De aanbieder van een kabelnetwerk dat voor een significant aantal eindgebruikers het belangrijkste middel is om omroepprogramma's te ontvangen, moet met het oog op het verzekeren van pluralisme en culturele diversiteit in het aanbod van omroepprogramma's gelijktijdig en in hun geheel de volgende omroepprogramma's doorgeven:

1° alle bestaande analoge radio-omroepprogramma's en alle televisieomroepprogramma's van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap, bestemd voor de kijkers en luisteraars in het exploitatiegebied van het kabelnetwerk, voorzover de programma's onder meer in het Nederlands verzorgd worden;

2° televisieomroepprogramma's van door de Vlaamse Gemeenschap erkende regionale omroepen voorzover de programma's onder meer in het Nederlands verzorgd worden en rekening houdend met hun zendgebied. De aanbieders die een kabelnetwerk exploiteren binnen het zendgebied van een door de Vlaamse Gemeenschap erkende regionale omroep, zijn verplicht het regionale televisieomroepprogramma kosteloos, gelijktijdig en onverkort door te geven op een eigen kanaal via de hoofdstations die binnen het zendgebied van die regionale omroep liggen en via de hoofdstations die aan de regionale omroep krachtens artikel 72, §2, werden toegewezen. De kosteloosheid slaat zowel op de aanvoer als op het doorgeven van het omroepprogramma;

3° televisieomroepprogramma's van alle door de Vlaamse Gemeenschap erkende regionale omroepen als die programma's binnen een digitaal pakket tegen betaling worden aangeboden;

4° twee radio- en twee televisieomroepprogramma's van de openbare omroep van de Franse Gemeenschap en het radio-omroepprogramma van de Duitstalige Gemeenschap;

5° twee radio-omroepprogramma's en de televisieomroepprogramma's van de Nederlandse openbare omroep.

De Vlaamse Gemeenschap is geen vergoeding verschuldigd aan de aanbieder van een kabelnetwerk voor het verplicht doorgeven van bovenvermelde omroepprogramma's.

De krachtens het eerste lid opgelegde verplichtingen moeten evenredig en transparant zijn. Ze worden op regelmatige tijdstippen herzien.

§2. Met behoud van de toepassing van de bepalingen van §1 mag de aanbieder van een kabelnetwerk de volgende omroepprogramma's doorgeven:

1° televisieomroepprogramma's van de door de Vlaamse Gemeenschap erkende particuliere televisieomroepen die niet onder de toepassing van §1 vallen en van de televisiediensten die rechtmatig zijn aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media;

2° digitale radio-omroepprogramma's van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap, radio-omroepprogramma's van de door de Vlaamse Gemeenschap erkende particuliere radio's waarbij de bepalingen van de vergunningen, in casu het verzorgingsgebied, moeten worden gerespecteerd, en de omroepprogramma's van de radiodiensten die rechtmatig zijn aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media;

3° radio- en televisieomroepprogramma's van de openbare omroepen van de Franse en Duitstalige Gemeenschap van België die zich tot de hele gemeenschap in kwestie richten en die niet onder de toepassing van §1 vallen;

4° televisieomroepprogramma's van de particuliere televisieomroepen van de Franse en Duitstalige Gemeenschap van België die zich tot de hele gemeenschap in kwestie richten;

5° radio- en televisieomroepprogramma's van de omroepen die onder de bevoegdheid vallen van een andere lidstaat van de Europese Gemeenschap;

6° mits vooraf toestemming wordt verleend door de Vlaamse Regulator voor de Media die in dat verband voorwaarden kan opleggen, de radio- en televisieomroepprogramma's van de omroepen die onder de bevoegdheid vallen van een land dat niet tot de Europese Gemeenschap behoort;

7° maximaal twee geregistreerde eigen radio-omroepprogramma's, voorzover ze uitsluitend ononderbroken muziek uitzenden.

§3. De Vlaamse Regulator voor de Media moet vooraf op de hoogte worden gebracht van het doorgeven van nieuwe omroepprogramma's en televisiediensten.

De kennisgeving omvat de plaats van uitzending, de plaats van vestiging, de erkenning, vergunning of vermelding van het land dat bevoegd is voor de omroep, de statuten, het aandeelhouderschap en de financiële structuur van de omroep, het programma-aanbod en uitzendschema en het bewijs dat de auteursrechten van de omroepen in kwestie geregeld zijn.

Artikel 129

Het is een aanbieder van een kabelnetwerk verboden via het kabelnetwerk andere omroepprogramma's of radio- en televisiediensten door te geven dan die waarvan het doorgeven krachtens dit hoofdstuk is toegestaan, behoudens toestemming van de Vlaamse Regulator voor de Media, die daaraan voorwaarden kan verbinden.

Een aanbieder van een kabelnetwerk mag toch een kanaal gebruiken als hij het uitsluitend gebruikt voor het verstrekken van informatie over de omroepprogramma's en de diensten die hij doorgeeft of aanbiedt en over de moeilijkheden die de werking van het net beïnvloeden.

Wallonië

Décret du 27 février 2003 sur la radiodiffusion

Art. 81. § 1er. Les opérateurs de réseau visés à l'article 97 garantissent la distribution sur leurs réseaux d'une offre de base comprenant au moins les services visés à l'article 82.

L'offre de base est fournie par un distributeur de services. A défaut, les opérateurs de réseau sont tenus d'exercer l'activité de distributeur en fournissant l'offre de base.

§ 2. Tout distributeur ne peut proposer d'offre complémentaire de services qu'aux seuls abonnés à l'offre de base.

Art. 82. § 1er. Les distributeurs de services visés à l'article 81, § 1er, 2e alinéa, doivent distribuer au moment de leur diffusion et dans leur intégralité les services de <radiodiffusion> télévisuelle suivants :

- 1° les services de la RTBF destinés prioritairement au public de la Communauté française;
- 2° les services des télévisions locales dans leur zone de couverture;
- 3° les services, désignés par le Gouvernement, des éditeurs de services internationaux au capital desquels participe la RTBF;
- 4° deux services du service public de radiodiffusion de la Communauté flamande pour autant que les distributeurs que cette Communauté autorise soient tenus de transmettre deux services de télévision du service public de radiodiffusion de la Communauté française;
- 5° un ou des services du service public de radiodiffusion de la Communauté germanophone pour autant que les distributeurs que cette Communauté autorise soient tenus de transmettre un ou des services de télévision du service public de radiodiffusion de la Communauté française.

IV R

§ 2. Les distributeurs de services visés à l'article 81, § 1er, 2e alinéa, doivent distribuer au moment de leur diffusion et dans leur intégralité les services de radiodiffusion télévisuelle des éditeurs de services autorisés en vertu du présent décret et bénéficiant d'un droit de distribution obligatoire.

§ 3. Les distributeurs de services visés à l'article 81, § 1er, 2e alinéa, doivent distribuer au moment de leur diffusion et dans leur intégralité les services de radiodiffusion télévisuelle désignés par le Gouvernement de tout éditeur de services de l'Union européenne et qui ont conclu avec celui-ci une convention relative à la promotion de la production culturelle en Communauté française et dans l'Union européenne prévoyant notamment une contribution financière à cette promotion.

§ 4. Les distributeurs de services visés à l'article 81, § 1er, 2e alinéa, doivent distribuer au moment de leur diffusion et dans leur intégralité les services de radiodiffusion sonore suivants :

- 1° les services de la RTBF émis en modulation de fréquence;
- 2° deux services du service public de radiodiffusion de la Communauté flamande pour autant que les distributeurs que cette Communauté autorise soient tenus de transmettre deux services sonores du service public de radiodiffusion de la Communauté française;
- 3° un service du service public de radiodiffusion de la Communauté germanophone pour autant que les distributeurs que cette Communauté autorise soient tenus de transmettre un service sonore du service public de radiodiffusion de la Communauté française.

Denemarken

The Danish Radio and Television Broadcasting Act - ACT No. 1052 of 17 December 2002

6. Owners of communal aerial installations shall ensure that the sound and television programmes broadcast by means of radio equipment by Danmarks Radio, TV 2/DANMARK and the regional TV 2 stations, cf. Sections 12, 22 and 31, including the regional programmes intended for reception in the area concerned, are distributed via the installations. This also applies to programmes on the fourth FM radio channel, cf. Section 11 (2). Digital programmes broadcast by Danmarks Radio and TV 2/DANMARK shall only be distributed if other digital programmes are distributed in the installation.

(2) It shall not be permitted to convert the digital programmes stated in subsection (1), clause 3, in communal aerial installations unless a simultaneous digital distribution of the same programmes takes place.

(3) If the installation has more than eight channels, one channel must also be available for local television programmes broadcast in the area concerned pursuant to Chapter 9.

(4) Should the installation distribute programmes in packages,

1) all such packages shall contain the programmes covered by subsections (1), (3) and (5), and

2) an option shall be provided solely to purchase a package which either only contains the programmes stated in subsections (1), (3) and (5), or which only contains these programmes and other programmes for which the price is so low that the price of these supplementary programmes only constitutes a fraction of the total price for the package.

(5) The Minister for Culture may lay down rules concerning the extent to which programmes on the fifth FM radio channel, cf. Section 11 (3), shall be distributed via communal aerial installations.

11. Public service programmes are provided by Danmarks Radio, TV 2/DANMARK and the regional TV 2 stations pursuant to the provisions of Chapters 4-6.

(2) Furthermore, the programme services on the fourth FM radio channel and the news coverage on the fifth FM radio channel, cf. subsections (3) and (4), form part of the general public service activities. Licences to provide such programme services shall be granted pursuant to the provisions of Chapter 8.

(3) The fourth FM radio channel shall be a varied public service-oriented channel providing classical music – supplemented with the presentation of rhythmic music, jazz and Danish music – cultural programmes and programmes of social interest and debate, etc.

(4) Programming for the fifth FM radio channel shall include news programmes from the

whole country. The programming may not be regionalised. A licence to provide such programmes may not be granted to Danmarks Radio.

12. Danmarks Radio shall provide public service programmes to the general public in accordance with the principles stated in Section 10.

(2) Danmarks Radio's fulfilment of its public service obligations shall be specified in a public service contract between the Minister for Culture and Danmarks Radio.

(3) Danmarks Radio shall prepare an annual statement on its fulfilment of the public service contract.

22. TV 2/DANMARK shall provide public service programmes to the general public in accordance with the principles stated in Section 10.

(2) TV 2/DANMARK's fulfilment of its public service obligations shall be specified in a public service contract between the Minister for Culture and TV 2/DANMARK.

(3) TV 2/DANMARK shall prepare an annual statement on its fulfilment of the public service contract.

(4) TV 2/DANMARK shall produce news and current affairs programmes. Other programmes shall primarily be provided via purchases from other producers.

52. The provision of programme services by means of radio equipment within a local area is subject to a licence granted by the local radio and television board, cf. Section 64.

(2) The provision of programme services by means of communal aerial installations which do not exceed a single local area does not require a licence granted by the local board. Instead, enterprises providing such programme services shall register with the board.

(3) The Minister for Culture

Duitsland

Staatsvertrag für Rundfunk und Telemedien (Rundfunkstaatsvertrag - RStV) vom 31.08.1991, zuletzt geändert durch Artikel 1 des Neunten Staatsvertrages zur Änderung rundfunkrechtlicher Staatsverträge vom 31.07. bis 10.10.2006 (GBl. BW 2007 S. 111), in Kraft getreten am 01.03.2007

§ 52 Weiterverbreitung

(1) Die zeitgleiche und unveränderte Weiterverbreitung von bundesweit empfangbaren Fernsehprogrammen, die in Europa in rechtlich zulässiger Weise und entsprechend den Bestimmungen des Europäischen Übereinkommens über das grenzüberschreitende Fernsehen veranstaltet werden, ist durch Landesrecht im Rahmen der vorhandenen technischen Möglichkeiten zu gestatten. Die Weiterverbreitung von Fernsehprogrammen kann unter Beachtung europäischer rundfunkrechtlicher Regelungen ausgesetzt werden. Landesrechtliche Regelungen zur analogen Kanalbelegung sind zulässig, soweit sie zur Erreichung klar umrissener Ziele von allgemeinem Interesse erforderlich sind. Sie können insbesondere zur Sicherung einer pluralistischen, am Gebot der Meinungsvielfalt orientierten Medienordnung getroffen werden. Einzelheiten, insbesondere die Rangfolge bei der Belegung der Kabelkanäle, regelt das Landesrecht.

(2) Werden in einer Kabelanlage Fernsehprogramme oder vergleichbare Telemedien zusätzlich oder ausschließlich digital verbreitet, gelten für digital genutzte Kapazitäten die Bestimmungen der Absätze 3 bis 5.

(3) Der Betreiber einer Kabelanlage hat sicherzustellen, dass

1. die erforderlichen Übertragungskapazitäten für die für das jeweilige Land gesetzlich bestimmten Fernsehprogramme des öffentlich-rechtlichen Rundfunks einschließlich seiner Programmbouquets zur Verfügung stehen,
2. Übertragungskapazitäten für die privaten Rundfunkprogramme, die Regionalfenster gemäß § 25 enthalten, zur Verfügung stehen,
3. die Übertragungskapazität eines analogen Fernsehkanals für die im jeweiligen Land zugelassenen regionalen und lokalen Fernsehprogramme sowie die Offenen Kanäle zur Verfügung steht; soweit diese Übertragungskapazität danach nicht ausgeschöpft ist, richtet sich die Belegung nach Landesrecht; die landesrechtlichen Sondervorschriften für Offene Kanäle und vergleichbare Angebote bleiben unberührt,
4. die technischen Übertragungskapazitäten nach Nummern 1 bis 3 im Verhältnis zu anderen digitalen Kanälen technisch gleichwertig sind,

5. Entgelte und Tarife für die Programme nach Nummern 1 bis 3 offengelegt werden; Entgelte und Tarife sind im Rahmen des Telekommunikationsgesetzes so zu gestalten, dass auch regionale und lokale Angebote zu angemessenen und chancengleichen Bedingungen verbreitet werden können; die landesrechtlichen Sondervorschriften für Offene Kanäle und vergleichbare Angebote bleiben unberührt.

(4) Die Entscheidung über die nach Absatz 3 hinausgehende Belegung mit in digitaler Technik verbreiteten Fernsehprogrammen und Telemedien trifft der Betreiber

1. innerhalb einer weiteren Übertragungskapazität im Umfang von einem Drittel der für die digitale Verbreitung zur Verfügung stehenden Gesamtkapazität, soweit er darin unter Berücksichtigung der Interessen der angeschlossenen Teilnehmer eine Vielzahl von Programmveranstaltern sowie ein vielfältiges Programmangebot an Vollprogrammen, nicht entgeltfinanzierten Programmen, Spartenprogrammen und Fremdsprachenprogrammen einbezieht sowie Telemedien angemessen berücksichtigt,

2. innerhalb darüber hinausgehender Übertragungskapazitäten allein nach Maßgabe der allgemeinen Gesetze.

(5) Der Betreiber einer Kabelanlage hat die Weiterverbreitung von Fernsehprogrammen oder Telemedien der zuständigen Landesmedienanstalt mindestens zwei Monate vor ihrem Beginn unter Vorlage eines Belegungsplanes sowie in den Fällen des Absatzes 3 seiner Vertragsbedingungen anzuzeigen. Werden die Voraussetzungen des Absatzes 3 und des Absatzes 4 Nr. 1 durch den Betreiber einer Kabelanlage nicht erfüllt, erfolgt die Auswahl der weiterverbreiteten digitalen Fernsehprogramme und die Belegung der digitalen Kanäle nach Maßgabe des Landesrechts. Zuvor ist dem Betreiber einer Kabelanlage eine angemessene Frist zur Erfüllung der gesetzlichen Voraussetzungen zu setzen. Bei Änderungen der Belegung gelten die Sätze 1 bis 3 entsprechend.

(6) Die Belegung einer Kabelanlage mit Hörfunkprogrammen richtet sich nach Landesrecht.

§ 52a Digitalisierung des Rundfunks

(1) Bei der erstmaligen Zuweisung digitaler terrestrischer Übertragungskapazitäten im Fernsehen nach Landesrecht sind die Fernsehveranstalter mit denjenigen Programmen vorrangig zu berücksichtigen, die in dem jeweils betroffenen Verbreitungsgebiet analog verbreitet werden. Die technischen Übertragungskapazitäten für diese Programme müssen im Verhältnis zu den übrigen Übertragungskapazitäten gleichwertig sein.

(2) Die in der ARD zusammengeschlossenen Landesrundfunkanstalten, das ZDF und das Deutschlandradio können ihrer Verpflichtung zur Versorgung der Bevölkerung mit Rundfunk durch Nutzung aller Übertragungswege nachkommen. Sie sind berechtigt, zu angemessenen

Bedingungen die analoge terrestrische Versorgung schrittweise einzustellen, um Zug um Zug den Ausbau und die Zuweisung digitaler terrestrischer Übertragungskapazitäten zu ermöglichen. Die analoge terrestrische Fernsehversorgung kann auch dann eingestellt werden, wenn der Empfang der Programme über einen anderen Übertragungsweg gewährleistet ist.

§ 53 Zugangsfreiheit

(1) Anbieter von Telekommunikationsdienstleistungen, die Rundfunk und vergleichbare Telemedien verbreiten, haben zu gewährleisten, dass die eingesetzte Technik ein vielfältiges Angebot ermöglicht. Zur Sicherung der Meinungsvielfalt dürfen Anbieter von Rundfunk oder Telemedien weder unmittelbar noch mittelbar

1. durch Zugangsberechtigungssysteme,
2. durch Schnittstellen für Anwendungsprogramme,
3. durch Systeme, die auch die Auswahl von Fernsehprogrammen steuern und die als übergeordnete Benutzeroberfläche für alle über das System angebotenen Dienste verwendet werden, oder

4. aufgrund der Ausgestaltung von Entgelten

bei der Verbreitung ihrer Angebote unbillig behindert oder gegenüber gleichartigen Anbietern ohne sachlich gerechtfertigten Grund unterschiedlich behandelt werden.

(2) Die Verwendung eines Zugangsberechtigungssystems oder eines Systems nach Absatz 1 Satz 2 Nr. 3, das Eigentum an Schnittstellen für Anwendungsprogramme, die Entgelte für die Kabeleinspeisung sowie die Bündelung und Vermarktung von Programmen sind der jeweils zuständigen Landesmedienanstalt unverzüglich anzuzeigen. Satz 1 gilt für Änderungen entsprechend. Der zuständigen Landesmedienanstalt sind auf Verlangen die erforderlichen Auskünfte zu erteilen.

(3) Die zuständige Landesmedienanstalt wird tätig nach einer Anzeige gemäß Absatz 2, aufgrund einer Information durch die Regulierungsbehörde für Telekommunikation oder nach Beschwerde von Rundfunkveranstaltern, Anbietern von Telemedien oder von Nutzern.

(4) Ob ein Verstoß gegen Absatz 1 vorliegt, entscheidet die zuständige Landesmedienanstalt im Benehmen mit der Regulierungsbehörde für Telekommunikation.

(5) Zuständig ist die Landesmedienanstalt des Landes, in dem die Zulassung des Rundfunkveranstalters erteilt wurde oder der Anbieter oder Verwender von Diensten seinen Sitz, Wohnsitz oder in Ermangelung dessen seinen ständigen Aufenthalt hat. Ergibt sich

danach keine Zuständigkeit, so ist diejenige Landesmedienanstalt zuständig, in deren Bezirk der Anlass für die Amtshandlung hervor tritt.

(6) Die Landesmedienanstalten regeln durch übereinstimmende Satzungen Einzelheiten zur inhaltlichen und verfahrensmäßigen Konkretisierung der Absätze 1 bis 4.

Landesmediengesetz Nordrhein-Westfalen (LMG NRW) Vom 2. Juli 2002

§ 14

Vorrangentscheidung

(1) Bestehen keine ausreichenden Übertragungskapazitäten für alle Antragstellenden, die die Voraussetzungen nach § 13 erfüllen und für alle Veranstalter, deren Programm weiterverbreitet werden soll, trifft die LfM eine Vorrangentscheidung. Dabei berücksichtigt sie die Meinungsvielfalt in den Programmen (Programmvielfalt) und die Vielfalt der Programmanbieter (Anbietervielfalt).

(2) Die LfM beurteilt den Beitrag eines Programms zur Programmvielfalt nach folgenden Gesichtspunkten:

1. Inhaltliche Vielfalt des Programms, insbesondere sein Anteil an Information, Bildung, Beratung und Unterhaltung, die räumlichen Bezüge der Berichterstattung, die Behandlung von Minderheiten- und Zielgruppeninteressen,
2. Beitrag zur Vielfalt des Gesamtangebots, insbesondere der Beitrag zur Angebots- oder Spartenvielfalt, zur regionalen Vielfalt, zur kulturellen und Sprachenvielfalt.

(3) Die LfM beurteilt Bestehen und Umfang von Anbietervielfalt nach folgenden Gesichtspunkten:

1. Beitrag des Antragstellenden zur publizistischen Vielfalt,
2. Einrichtung eines Programmbeirats und sein Einfluss auf die Programmgestaltung,
3. Einfluss der redaktionell Beschäftigten oder von ihnen gewählter Vertreterinnen und Vertreter auf die Programmgestaltung und Programmverantwortung,
4. Anteil von ausgestrahlten Beiträgen, die von unabhängigen Produzenten zugeliefert werden, an der Sendezeit eines Programms.

(4) Mediendienste sind entsprechend ihres Beitrags zur Angebots- und Anbietervielfalt angemessen zu berücksichtigen.

Unterabschnitt 3
Belegung von Kabelanlagen

§ 18
Analoge Kabelanlagen

- (1) Der Betreiber einer analogen Kabelanlage hat die Kanäle der Kabelanlage so zu belegen, dass alle angeschlossenen Teilnehmerinnen und Teilnehmer vorrangig die für Nordrhein-Westfalen gesetzlich bestimmten öffentlich-rechtlichen Rundfunkprogramme, die lokalen Hörfunkprogramme und Hochschulsendungen in deren jeweiligem Verbreitungsgebiet sowie ein Fernsehprogramm über einen Offenen Kanal im jeweiligen Versorgungsgebiet der Kabelanlage empfangen können.
- (2) Reicht die Kapazität einer Kabelanlage nicht für die Verbreitung und Weiterverbreitung aller weiteren Rundfunkprogramme aus, die in sie eingespeist werden sollen, trifft die LfM für höchstens 17 Kanäle die Vorrangentscheidung nach § 14. Dabei sind die auf Grund einer Zuweisung der LfM terrestrisch verbreiteten landesweiten Rundfunkprogramme vorrangig zu berücksichtigen. Im Rahmen der Vorrangentscheidung legt die LfM auch fest, welche Kanäle für die Belegung nach Satz 1 zur Verfügung stehen.
- (3) Bis zu zwei der nach Absatz 2 zu belegenden Kanäle sind mit Fernsehprogrammen zu belegen, die regional, lokal oder landesweit im Geltungsbereich dieses Gesetzes verbreitet werden. Die Entscheidung über die Anzahl der Kanäle nach Satz 1 und die Auswahl des Programms nach Maßgabe des § 14 trifft die LfM.
- (4) Für grenznahe Verbreitungsgebiete bestimmt die LfM, dass einer der von ihr nach Absatz 2 zu belegenden Kanäle mit einem grenzüberschreitend im versorgten Gebiet der Kabelanlage mit durchschnittlichem Antennenaufwand terrestrisch empfangbaren Programm belegt wird.
- (5) Mindestens ein Kanal der nach Absatz 2 zu belegenden Kanäle ist mit direkten Angeboten an die Öffentlichkeit für den Verkauf, den Kauf, die Miete oder Pacht von Waren oder Erzeugnissen oder für die Erbringung von Dienstleistungen zu belegen.
- (6) Die LfM kann bestimmen, dass von den von ihr nach Absatz 2 zu belegenden Kanälen bis zu zwei fremdsprachige Programme, die für ausländische Bürgerinnen und Bürger bestimmt sind, in solche Kabelanlagen unter Beachtung der Grundsätze nach § 14 Abs. 2 eingespeist werden, in deren Verbreitungsgebiet diese Bürgerinnen und Bürger einen bedeutenden Anteil an der Bevölkerung stellen.
- (7) Die LfM kann einen Kanal zur Nutzung zu unterschiedlichen Zeiten oder in turnusmäßigem Wechsel für mehrere Programme zuweisen.
- (8) Bei den Entscheidungen nach Absatz 2 bis 7 ist auch die Akzeptanz der Rundfunkprogramme und Mediendienste bei den an der Kabelanlage angeschlossenen Teilnehmerinnen und Teilnehmern zu berücksichtigen.
- (9) Die Entscheidung über die Belegung der verbleibenden Kanäle, auch mit Mediendiensten,

IV R

trifft der Betreiber der Kabelanlage nach Maßgabe der allgemeinen Gesetze. §§ 20 Abs. 3 und 4, 21 Abs. 4 und 6 gelten entsprechend.

§ 19

Ausnahmen

(1) Für Einrichtungen (§ 84) und Wohnanlagen (§ 85) lässt die LfM auf Antrag des Betreibers der Kabelanlagen Ausnahmen von der Rangfolge des § 18 zu. Dabei sollen die Wünsche der angeschlossenen Teilnehmerinnen und Teilnehmer angemessen berücksichtigt werden.

(2) Betreiber von Kabelanlagen in Einrichtungen und Wohnanlagen können ein Fernsehprogramm über einen Offenen Kanal verbreiten.

(3) §§ 24 bis 26 gelten nicht für die inhaltlich unveränderte, vollständige und zeitgleiche Weiterverbreitung von Programmen in Kabelanlagen mit bis zu 20 angeschlossenen Wohneinheiten.

§ 20

Verfahren

(1) Der Antragsteller hat der LfM die zur Beurteilung der Programm- und Anbietervielfalt gemäß § 14 Abs. 2 bis 4 erforderlichen Auskünfte zu erteilen.

(2) Die LfM entscheidet im Benehmen mit dem Kabelanlagenbetreiber über die Belegung der Kanäle in Kabelanlagen nach § 18 Abs. 1 bis 7. Hinsichtlich der öffentlich-rechtlichen Rundfunkprogramme stellt sie das Benehmen mit dem WDR, dem ZDF oder dem DeutschlandRadio her.

(3) Die LfM soll für Veranstalter, deren Programm oder Mediendienst auf Grund einer Rangfolgeentscheidung nicht mehr verbreitet oder weiterverbreitet werden kann, Übergangsfristen für den Vollzug der Rangfolgeentscheidung setzen.

(4) Die LfM überprüft ihre Rangfolgeentscheidung für die Belegung von Kabelanlagen in regelmäßigen Abständen, mindestens aber alle 18 Monate.

(5) § 26 Abs. 7 gilt entsprechend.

(6) Klagen gegen Entscheidungen nach Absatz 2 haben keine aufschiebende Wirkung.

(7) Das Nähere regelt die LfM durch Satzung.

§ 21

Belegung digitalisierter Kabelanlagen

(1) Soweit Betreiber digitalisierter Kabelanlagen Rundfunkprogramme oder Mediendienste verbreiten oder weiterverbreiten, gelten hierfür die Bestimmungen der Absätze 2 bis 6.

(2) Der Betreiber hat sicherzustellen, dass

1. die erforderlichen Übertragungskapazitäten für die in Nordrhein-Westfalen gesetzlich bestimmten Programme des öffentlich-rechtlichen Rundfunks einschließlich seiner Programmbouquets und Programmmultiplexe und für die landesweiten und lokalen privaten Hörfunkprogramme sowie Hochschulsendungen in deren jeweiligem Verbreitungsgebiet zur Verfügung stehen; der Empfang von Digital Radio (DAB) mit handelsüblichen DAB-Empfängern, die für den terrestrischen Empfang geeignet sind, ist sicherzustellen,
  2. die Übertragungskapazität eines analogen Fernsehkanals für die in Nordrhein-Westfalen durch Gesetz oder Verwaltungsakt zugelassenen regionalen und lokalen Fernsehprogramme sowie einen Offenen Kanal zur Verfügung steht; davon werden 50 vom Hundert der Kapazität dem WDR und 50 vom Hundert privaten Angeboten zur Verfügung gestellt,
  3. die technischen Übertragungskapazitäten nach Nummern 1 und 2 im Verhältnis zu anderen digitalen Kanälen gleichwertig sind,
  4. Entgelte und Tarife für die Programme nach Nummern 1 und 2 offen gelegt werden. Entgelte und Tarife sind im Rahmen des Telekommunikationsgesetzes so zu gestalten, dass auch regionale und lokale Angebote zu angemessenen und chancengleichen Bedingungen verbreitet werden können.
- (3) Die Entscheidung über die nach Absatz 2 hinausgehende Belegung mit in digitaler Technik verbreiteten Rundfunkprogrammen und Mediendienste trifft der Betreiber
1. innerhalb einer weiteren Übertragungskapazität im Umfang von einem Drittel der für die digitale Verbreitung zur Verfügung stehenden Gesamtkapazität, soweit er darin unter Berücksichtigung der Interessen der angeschlossenen Teilnehmerinnen und Teilnehmer eine Vielzahl von Programmveranstaltern sowie ein vielfältiges Programmangebot an Vollprogrammen, nicht entgeltfinanzierten Programmen, Spartenprogrammen und Fremdsprachenprogrammen einbezieht sowie Mediendienste angemessen berücksichtigt,
  2. innerhalb darüber hinausgehender Übertragungskapazitäten allein nach Maßgabe der allgemeinen Gesetze.
- (4) Der Betreiber einer Kabelanlage hat die Weiterverbreitung von Rundfunkprogrammen oder Mediendiensten der LfM mindestens zwei Monate vor ihrem Beginn unter Vorlage eines Belegungsplans sowie in den Fällen des Absatzes 2 seiner Vertragsbedingungen anzuzeigen.
- (5) Werden die Voraussetzungen des Absatzes 2 und 3 Nummer 1 durch den Betreiber einer Kabelanlage nicht erfüllt, entscheidet die LfM über die Auswahl. Zuvor hat sie dem Betreiber eine angemessene Frist zur Erfüllung der gesetzlichen Voraussetzungen zu setzen. Klagen gegen Entscheidungen nach Satz 1 haben keine aufschiebende Wirkung.
- (6) Absätze 4 und 5 gelten entsprechend bei Änderungen der Belegung.

IV R

§ 22

Unentgeltlichkeit

Die Verbreitung des in § 18 Abs. 1 und § 21 Abs. 2 Nr. 2 genannten Fernsehprogramms über einen Offenen Kanal erfolgt unentgeltlich. Dies gilt nicht für die Heranführung. Das Nähere regelt die LfM durch Satzung.

Unterabschnitt 4

Weiterverbreitung in Kabelanlagen

§ 23

Grundsätze

(1) In einer Kabelanlage dürfen folgende Angebote zeitgleich, inhaltlich unverändert und vollständig weiterverbreitet werden:

1. außerhalb des Geltungsbereichs dieses Gesetzes im Inland rechtmäßig veranstaltete Rundfunkprogramme,
2. in einem anderen Mitgliedsstaat der Europäischen Union rechtmäßig veranstaltete Fernsehprogramme,
3. entsprechend den Bestimmungen des Europäischen Übereinkommens über das grenzüberschreitende Fernsehen veranstaltete Fernsehprogramme,
4. sonstige im Ausland rechtmäßig veranstaltete Rundfunkprogramme, die den Anforderungen der Programmgrundsätze (§ 31) und den Regelungen des Rundfunkstaatsvertrages über unzulässige Sendungen und Jugendschutz und über Werbung und Sponsoring entsprechen sowie einem § 44 entsprechenden Gegendarstellungsrecht unterliegen,
5. Mediendienste.

(2) Für die inhaltlich veränderte, unvollständige oder zeitversetzte Weiterverbreitung gelten die Regelungen dieses Gesetzes über die Veranstaltung und Verbreitung von Rundfunkprogrammen.

§ 24

Anzeigepflicht

(1) Veranstalter, die Rundfunkprogramme durch Kabelanlagen weiterverbreiten, müssen die LfM spätestens zwei Monate vor Beginn der Weiterverbreitung hierüber schriftlich unterrichten. An Stelle des Veranstalters kann auch der Betreiber der Kabelanlage die Weiterverbreitung anzeigen, wenn dies mit dem Veranstalter vereinbart ist. § 21 Abs. 4 bleibt unberührt.

IV R

(2) In der Anzeige ist die Person des Veranstalters und des Weiterverbreitenden, das Weiterverbreitungsgebiet und Art und Inhalt des Programms mitzuteilen.

(3) In der Anzeige ist glaubhaft zu machen, dass Rechte Dritter der Weiterverbreitung nicht entgegenstehen. Der Anzeigende muss sich verpflichten, die LfM von Urheberrechtsansprüchen Dritter freizustellen. In Zweifelsfällen kann die LfM verlangen, dass ihr innerhalb einer von ihr bestimmten Frist Sicherheit geleistet wird.

(4) Der Anzeigende ist verpflichtet, der LfM unverzüglich die zur Erfüllung ihrer Aufgaben erforderlichen Auskünfte zu erteilen und entsprechende Unterlagen vorzulegen.

(5) Die vorstehenden Absätze gelten entsprechend für Änderungen der Person des Veranstalters oder des Weiterverbreitenden, des Weiterverbreitungsgebiets und der Art und des Inhalts des Programms.

(..)

Europese Unie

Richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten (Universeledienstrichtlijn) PB L 108/55 (24.04.2002)

Artikel 31

Doorgifteverplichtingen

1. De lidstaten kunnen ten aanzien van nader bepaalde radio- en televisieomroepnetten en -diensten aan de onder hun bevoegdheid ressorterende ondernemingen die elektronische communicatienetwerken aanbieden welke voor de distributie van radio- of televisie-uitzendingen naar het publiek worden gebruikt, redelijke doorgifteverplichtingen opleggen indien deze netwerken voor een significant aantal eindgebruikers het belangrijkste middel zijn om radio- en televisie-uitzendingen te ontvangen. Dergelijke verplichtingen worden alleen opgelegd indien zij noodzakelijk zijn om duidelijk omschreven doelstellingen van algemeen belang te verwezenlijken en moeten evenredig en transparant zijn.
2. Noch lid 1 noch artikel 3, lid 2, van Richtlijn 2002/19/EG (Toegangsrichtlijn) doen afbreuk aan de mogelijkheid voor lidstaten om al dan niet een passende vergoeding vast te stellen voor de overeenkomstig dit artikel genomen maatregelen en er tevens voor te zorgen dat er in vergelijkbare omstandigheden geen sprake is van discriminatie in de behandeling van ondernemingen die elektronische communicatienetwerken aanbieden. Wanneer vergoeding wordt aangeboden zorgen de lidstaten ervoor dat dit gebeurt op evenredige en transparante wijze.

Nederland

Mediawet (versie dd. 14 februari 2007)

Artikel 82i

1. De aanbieder van een omroepnetwerk zendt onverkort, ongewijzigd en gelijktijdig met de oorspronkelijke uitzending naar alle aangeslotenen op het omroepnetwerk ten minste vijftien televisieprogramma's voor algemene omroep en ten minste vijfentwintig radioprogramma's voor algemene omroep uit, waaronder in ieder geval:

a. de televisie- en radioprogramma's waarvoor zendtijd is verkregen voor landelijke omroep en die worden uitgezonden op de televisie- en radioprogrammanetten, bedoeld in artikel 40, eerste en derde lid;

b. het televisie- en radioprogramma, bedoeld in de artikelen 30, onderdeel b, en 51e, waarvoor zendtijd is verkregen voor regionale omroep dan wel waarvoor toestemming is verkregen als bedoeld in artikel 67, eerste lid, bestemd voor de provincie of deel van de provincie waarbinnen het omroepnetwerk zich bevindt;

c. het televisie- en radioprogramma, bedoeld in de artikelen 30, onderdeel b, en 51f, waarvoor zendtijd is verkregen voor lokale omroep, dan wel waarvoor toestemming is verkregen als bedoeld in artikel 66, eerste lid, bestemd voor de gemeente waarbinnen het omroepnetwerk zich bevindt;

d. twee televisieprogramma's en twee radioprogramma's van de Nederlandstalige landelijke Belgische omroepdienst.

2. Voor zover een instelling die zendtijd heeft verkregen voor lokale omroep andere programma's voor algemene omroep dan bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, verzorgt, die gericht zijn op specifieke bevolkings- en leeftijdsgroepen waaronder minderheden, zendt de aanbieder van een omroepnetwerk deze onverkort, ongewijzigd en gelijktijdig met de oorspronkelijke uitzending uit naar alle aangeslotenen op het omroepnetwerk, met dien verstande dat deze verplichting geldt voor uitzendingen op ten hoogste twee kanalen voor televisie en vijf kanalen voor radio. Op de volgens de vorige volzin doorgegeven programma's is artikel 51f, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van overeenkomstige toepassing.

3. Indien op eenzelfde kanaal van een omroepnetwerk niet gelijktijdig verschillende programma's voor algemene omroep worden uitgezonden, worden deze programma's voor de toepassing van het eerste lid als één programma aangemerkt.

4. Het is de aanbieder van een omroepnetwerk toegestaan naar een aangeslotene op het omroepnetwerk, op diens verzoek, minder dan vijftien televisieprogramma's voor algemene omroep en minder dan vijftientwintig radioprogramma's voor algemene omroep uit te zenden, mits ten minste de programma's genoemd in het eerste lid, onder a tot en met d, worden uitgezonden, en mits aan de desbetreffende aangeslotene een tarief in rekening wordt gebracht dat evenredig lager is dan het tarief dat in rekening wordt gebracht voor de ontvangst van het met inachtneming van het eerste lid uitgezonden aantal programma's. Het derde lid is daarbij van overeenkomstige toepassing.

5. Het Commissariaat voor de Media kan een aanbieder van een omroepnetwerk desgevraagd geheel of gedeeltelijk ontheffing verlenen van de verplichtingen, bedoeld in het eerste en tweede lid, indien de kosten voor het onverkort nakomen van deze verplichtingen niet opwegen tegen het belang dat de aangeslotenen op het omroepnetwerk verzekerd zijn van de ontvangst van de programma's, bedoeld in het eerste en tweede lid.

Artikel 82k

1. In gemeenten waar een omroepnetwerk aanwezig is, stelt de gemeenteraad een programmaraad in die de aanbieder van het omroepnetwerk adviseert welke vijftien televisieprogramma's voor algemene omroep en vijftientwintig radioprogramma's voor algemene omroep hij krachtens artikel 82i, eerste lid, ten minste uitzendt naar alle aangeslotenen op het netwerk.

2. De aanbieder van een omroepnetwerk kan de programmaraad voorts een advies vragen over de overige programma's voor algemene omroep die hij uitzendt naar alle aangeslotenen op het omroepnetwerk.

3. De programmaraad maakt in zijn advies een duidelijk onderscheid tussen advisering als bedoeld in het eerste lid en advisering als bedoeld in het tweede lid.

4. Onverminderd artikel 82i, gaat de programmaraad in zijn advisering uit van een pluriforme samenstelling van het pakket programma's voor algemene omroep, rekening houdend met de in de gemeente levende maatschappelijke, culturele, godsdienstige en geestelijke behoeften.

5. De aanbieder van een omroepnetwerk volgt het advies, bedoeld in het eerste lid, tenzij zwaarwichtige redenen zich daartegen verzetten.

Artikel 82l

1. De leden van een programmaraad als bedoeld in artikel 82k, eerste lid, worden benoemd door de gemeenteraad van de gemeente waar het omroepnetwerk aanwezig is. In gemeenten waar reeds een programmaraad functioneert, vindt de benoeming plaats na overleg met deze programmaraad.
2. Indien een aantal omroepnetwerken gekoppeld is en daardoor feitelijk als één omroepnetwerk functioneert, wordt met betrekking tot die gekoppelde omroepnetwerken één programmaraad ingesteld door de onderscheidene gemeenteraden gezamenlijk. Het eerste lid, tweede volzin, is van overeenkomstige toepassing.
3. Voor benoeming tot lid van een programmaraad komen in aanmerking personen die:
  - a. woonachtig zijn in het gebied waarop het advies van de programmaraad betrekking heeft, en
  - b. die aangesloten zijn op het omroepnetwerk in dat gebied, dan wel deel uitmaken van een huishouden dat daarop is aangesloten.
4. Met het lidmaatschap van een programmaraad zijn onverenigbaar:
  - a. een lidmaatschap van een gemeenteraad in een gemeente die behoort tot het gebied waarop het advies van de programmaraad betrekking heeft,
  - b. een lidmaatschap van een College van Burgemeester en Wethouders in een gemeente als bedoeld in onderdeel a,
  - c. een binding met de aanbieder van het omroepnetwerk dat aanwezig is in het gebied waarop het advies van de programmaraad betrekking heeft, en
  - d. een lidmaatschap van het bestuur van of een betrekking, al dan niet tegen betaling, bij een instelling van de publieke omroep dan wel een commerciële omroepinstelling.
5. Een vacature van de programmaraad wordt zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen zes maanden vervuld.
6. De leden van een programmaraad worden benoemd voor een periode van vier jaar met de mogelijkheid van een eenmalige herbenoeming voor dezelfde periode.

Artikel 82m

1. De programmaraad is representatief voor de belangrijkste in de gemeente of gemeenten voorkomende maatschappelijke, culturele, godsdienstige en geestelijke stromingen en beschikt als geheel over voldoende kennis van de informatiebehoeften van bevolkings- en leeftijdsgroepen van verschillende omvang en samenstelling binnen het kijk- en luisterpubliek.

2. De gemeenteraad bepaalt de omvang van een programmaraad, met dien verstande dat een programmaraad bestaat uit ten minste zeven en ten hoogste vijftien leden. Artikel 82l, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 82n

1. Een programmaraad beschikt over een reglement waarin in ieder geval regels zijn opgenomen over:
  - a. de wijze waarop de instelling, de taak en de samenstelling van de programmaraad kenbaar wordt gemaakt aan de aangeslotenen op het omroepnetwerk in het gebied waarop het advies van de programmaraad betrekking heeft, en
  - b. de totstandkoming, de inhoud, de vaststelling, de openbaarmaking en de geldigheidsduur van het advies van de programmaraad.
2. Het reglement van een programmaraad voorziet in een transparante adviesprocedure.

Artikel 82o

De artikelen 82k tot en met 82n zijn niet van toepassing op de aanbieder van een omroepnetwerk waaraan het Commissariaat voor de Media ontheffing heeft verleend op grond van artikel 82i, vijfde lid.

Noorwegen

Broadcasting Act of 4 December 1002 no 127.

Chapter 4 **Retransmission via broadcasting networks etc**

Section 4-1   **Scope of application**

The provisions of this chapter do not apply to cable networks limited to 25 buildings and/or 100 households.

Section 4-2   **Right to retransmission**

Simultaneous and unaltered retransmission by way of cable networks of broadcasts sanctioned by law does not require a special licence.

Agreements concerning the retransmission of satellite broadcasts shall contain a clause to the effect that Norwegian cable networks may join the agreement on equal terms.

The owner or operator of a cable network may transmit information concerning the operation of the network or the programme services offered.

Section 4-3   **Duty to retransmit etc**

The King may issue regulations to the effect that certain broadcasts shall be retransmitted through networks able to transmit broadcasting. The King may issue rules on the further conditions for such transmissions. The Norwegian Media Authority may in special cases reduce the number of broadcasts to which the retransmission duty applies.

The owner or operator of the cable network shall, in accordance with rules prescribed by the King, transmit announcements from government authorities when it is of major importance to do so.

Section 4-4   **Choice of broadcasting transmissions**

The cable subscribers may decide which broadcasts are to be retransmitted through the cable network in addition to broadcasts to which the retransmission duty applies under Section 4-3.

The owner or operator of the cable network shall inform the subscribers of available broadcasts and of the conditions governing the reception and transmission of such broadcasts.

If the choice of broadcasts to be retransmitted across the cable network has not been made in compliance with provisions contained in or issued pursuant to this Act, the Norwegian Media Authority may order the owner or operator of the cable network to arrange for a new choice to be made.

The King may issue regulations concerning procedures etc to be followed when making a choice of broadcasts.

Section 4-5 Prohibition of retransmission

The Norwegian Media Authority may by regulations or individual decision prohibit the retransmission of television channels which

- a) broadcast advertising in breach of Norwegian law,
- b) broadcast programmes containing pornography or violence in breach of Norwegian law or other programmes which may seriously impair the physical, mental or moral development of minors.
- c) broadcast programmes which may cause harm to children or young people, when retransmission takes place at a time of day when children or young people constitute a substantial proportion of the viewers, or
- d) broadcast programmes which Norwegian courts have deemed to be in breach of Section 135 a of the General Civil Penal Code.

The Norwegian Media Authority may by regulations or individual decision prohibit the sale, rental or marketing of devices or services essentially designed to give access to television channels or programmes as mentioned in the first paragraph b) or d).

The King may issue further regulations concerning exemptions from the prohibition in the first paragraph a). The King may issue further regulations on procedures etc to be followed when imposing prohibitions under the first and second paragraph.

**Regulations No. 153 of 28 February 1997 relating to broadcasting. Unofficial translation
(As amended, most recently by Regulations No. 1324 of 18 February 2005)**

Chapter 4

Cable broadcasts etc

Section 4-1 Definition

In these Regulations "cable owner" means the entity that owns or operates the cable network.

"Subscriber" means the entity that has entered into an agreement with the cable owner concerning the reception of cable television broadcasts. The subscriber may be a private individual, a housing co-operative, a co-ownership, a public or private institution etc.

Section 4-2 Duty to retransmit

Cable owners have a duty to retransmit the television broadcasts of the Norwegian Broadcasting Corporation, TV 2 and terrestrial local public television services licensed under section 7-3, third paragraph, first sentence.

Each broadcast to which the retransmission duty applies shall take up one channel in the cable network.

Programmes to which the retransmission duty applies shall be transmitted via channels available to all subscribers to the network.

Owners of cable networks with little channel capacity may apply to the Norwegian Media Authority for exemption from the retransmission duty under this section.

Section 4-3 Choice of cable broadcasts

Cable owners shall investigate which broadcasts the subscribers wish to have retransmitted via the cable network, and are obliged to implement the subscribers' choice of broadcasts in accordance with the subscribers' priorities.

Subscribers who do not wish to receive a broadcast that is not subject to the retransmission duty may demand that they be shielded from the broadcast, but must themselves cover the costs of the shielding.

If there are unutilised channels in a cable network after the subscribers have chosen broadcasts, the cable owner may use these channels, but must notify the subscribers of his proposed use two months before retransmission starts. If a majority of the subscribers oppose the proposal, the proposal may nevertheless be implemented provided the cable owner ensures shielding at no cost to those subscribers who do not wish to receive the broadcasts.

Section 4-4 Exemptions from the prohibition of retransmission

Section 4-5 first paragraph litra a) of the Act does not apply to television channels covered by the EEA Agreement's Broadcasting Directive or the Council of Europe's Convention on Transfrontier Television.

The provisions of section 4-5 first paragraph litra a) of the Act nevertheless apply to television channels which are only covered by the Council of Europe's Convention on Transfrontier Television if the channel shows advertising that is specifically and frequently directed at Norwegian viewers.

Section 4-5 Procedures related to the imposition of a prohibition of retransmission

If Norwegian authorities intend to refuse to permit the retransmission of a foreign television channel under section 4-5 of the Act, and the television channel has on at least two prior occasions during the previous 12 months infringed the same provision of section 4-5 of the Act, the broadcaster in question and the authorities of the broadcasting country shall be notified in writing of the infringement and of the fact that the Norwegian authorities intend to halt retransmission of the channel if the infringement should occur again.

If the transmitting country is party to the EEA Agreement, a prohibition may not be imposed until the EFTA Surveillance Authority has received written notification of the infringement, and Norwegian authorities have initiated consultations with the authorities of the broadcasting country and the surveillance authority with a view to eliminating the basis for refusing to allow retransmission.

If grounds for refusing to allow retransmission under section 4-5 of the Act exists fifteen days after the matter has been taken up in accordance with the first paragraph, and the second paragraph where this is necessary, the Norwegian Media Authority may impose a prohibition of retransmission.

In the assessment of whether a prohibition shall be imposed against retransmission of television channels which specifically and frequently show advertising directed at Norwegian viewers, cf. section 4-4, second paragraph, importance shall be attached, inter alia, to the following factors:

IV R

- whether the broadcast is in fact only received in Norway,
- whether the goods and/or services advertised are available in Norway,
- whether the Norwegian language is used in the advertisements, or whether they in another manner particularly address Norwegian viewers,
- whether the Norwegian language is used in the advertisements, or whether the advertisement is by other means specifically directed at Norwegian viewers,
- whether points of sale in Norway are referred to or mentioned in the advertisements.

When dealing with cases concerning Section 4-5 of the Act, the Norwegian Media Authority shall request bodies with expertise in the fields in question to assess whether the advertisement is incompatible with the rules in force.

Verenigd Koninkrijk

Communications Act 2003; General conditions: must-carry obligations

64 Must-carry obligations

(1) General conditions may include conditions making any provision that OFCOM consider appropriate for securing that particular services are broadcast or otherwise transmitted by means of the electronic communications networks described in the conditions.

(2) A general condition containing provision authorised by this section is not (subject to subsection (4)) to require a service to be broadcast or otherwise transmitted by means of an electronic communications network unless-

- (a) the service is included in the list of must-carry services; and
- (b) the effect of the requirement is confined to networks by means of which public electronic communications services are provided that are used by a significant number of end-users as their principal means of receiving television programmes.

(3) That list is as follows-

- (a) any service of television programmes provided by the BBC so far as it is provided in digital form and is a service in relation to which OFCOM have functions;
- (b) the Channel 3 services so far as provided in digital form;
- (c) Channel 4 so far as provided in digital form;
- (d) Channel 5 so far as provided in digital form;
- (e) S4C Digital;
- (f) the digital public teletext service.

(4) General conditions making provision authorised by this section in relation to a listed service must, to such extent as OFCOM consider appropriate (and subject to subsection (5))-

- (a) apply the requirement to broadcast or otherwise transmit that service to every service which is an ancillary service by reference to the listed service; and
- (b) provide for the listed service to be treated for the purposes of the conditions as constituting such other services comprised in or provided with that service as may be determined by OFCOM.

(5) General conditions making provision authorised by this section must also comply with all such restrictions (if any) as may be imposed by order made by the Secretary of State as to

the maximum and minimum amounts, or proportions, of available capacity that are to be required by such conditions to be used in the case of a network for the broadcasting or other transmission of particular services, or descriptions of service.

(6) In making an order under subsection (5) the Secretary of State must have regard to-

(a) the objective of securing that services included in the list of must-carry services, and the other services to which conditions set in accordance with this section are likely to be applied by virtue of subsection (4), are available for reception by as many members of the public in the United Kingdom as practicable; and

(b) the need to secure that the amount of capacity available in the case of every network for making other services available is reasonable and, accordingly, that the burden of complying with conditions set in accordance with this section is proportionate to the public benefit to be secured by that objective.

(7) It shall be the duty of the Secretary of State from time to time to review-

(a) the list of must-carry services; and

(b) any requirements for the time being in force under this section with respect to the terms on which services must be broadcast or otherwise transmitted.

(8) Where the Secretary of State carries out such a review, he must consult the following about the matters under review-

(a) OFCOM; and

(b) such persons who, in his opinion, are likely to be affected by a modification of the list of must-carry services, or who represent any of those persons, as he thinks fit.

(9) If, on such a review, he considers it appropriate to do so, the Secretary of State may by order modify the list of must-carry services.

(10) In determining whether it is appropriate for the purposes of subsection (9) to add a service to the list of must-carry services or to remove it, the Secretary of State must have regard, in particular, to-

(a) the public benefit to be secured by the addition of the service to the list, or by its retention in the list;

(b) the extent to which the service (if it were not included in the list) would nevertheless be made available to an acceptable technical standard by means of the networks to which conditions set in accordance with this section apply;

IV R

(c) the capacity left available, after the requirements of those conditions have been complied with, for the broadcasting or other transmission of material by means of each of those networks; and

(d) the need to secure that the burden of complying with conditions so set is proportionate to the objective of securing that the services in the list of must-carry services, and the other services to which conditions set in accordance with this section are likely to be applied by virtue of subsection (4), are available for reception by as many members of the public in the United Kingdom as practicable.

(11) The Secretary of State may also, if (whether on such a review or in any other circumstances) he considers it appropriate to do so, by order make provision imposing requirements as to what, as between-

(a) the person providing a must-carry service, and
(b) the person providing a network by means of which it is to be provided,
are to be the terms on which the service is to be broadcast or otherwise transmitted, in pursuance of general conditions set in accordance with this section, by means of that network.

(12) An order under subsection (11) may provide for the terms to be determined by OFCOM in accordance with the provisions of the order.

(13) Before making an order under subsection (5), and before making an order under subsection (11) in a case in which there has been no review under subsection (7), the Secretary of State must consult-

(a) OFCOM, and
(b) such persons who, in his opinion, are likely to be affected by the order, or who represent any of those persons, as he thinks fit.

(14) Section 362 applies for construing this section as it applies for the purposes of Part 3.

Verenigde Staten

Federal Communications Act

SEC. 614. [47 U.S.C. 534] CARRIAGE OF LOCAL COMMERCIAL TELEVISION SIGNALS.

(a) CARRIAGE OBLIGATIONS.--Each cable operator shall carry, on the cable system of that operator, the signals of local commercial television stations and qualified low power stations as provided by this section. Carriage of additional broadcast television signals on such system shall be at the discretion of such operator, subject to section 325(b).

(b) SIGNALS REQUIRED.--

(1) IN GENERAL.--(A) A cable operator of a cable system with 12 or fewer usable activated channels shall carry the signals of at least three local commercial television stations, except that if such a system has 300 or fewer subscribers, it shall not be subject to any requirements under this section so long as such system does not delete from carriage by that system any signal of a broadcast television station.

(B) A cable operator of a cable system with more than 12 usable activated channels shall carry the signals of local commercial television stations, up to one-third of the aggregate number of usable activated channels of such system.

(2) SELECTION OF SIGNALS.--Whenever the number of local commercial television stations exceeds the maximum number of signals a cable system is required to carry under paragraph (1), the cable operator shall have discretion in selecting which such stations shall be carried on its cable system, except that--

(A) under no circumstances shall a cable operator carry a qualified low power station in lieu of a local commercial television station; and

(B) if the cable operator elects to carry an affiliate of a broadcast network (as such term is defined by the Commission by regulation), such cable operator shall carry the affiliate of such broadcast network whose city of license reference point, as defined in section 76.53 of title 47, Code of Federal Regulations (in effect on January 1, 1991), or any successor regulation thereto, is closest to the principal headend of the cable system.

(3) CONTENT TO BE CARRIED.--(A) A cable operator shall carry in its entirety, on the cable system of that operator, the primary video, accompanying audio, and line 21 closed caption transmission of each of the local commercial television stations carried on the cable system

and, to the extent technically feasible, program-related material carried in the vertical blanking interval or on subcarriers. Retransmission of other material in the vertical blanking interval or other nonprogram-related material (including teletext and other subscription and advertiser-supported information services) shall be at the discretion of the cable operator. Where appropriate and feasible, operators may delete signal enhancements, such as ghostcanceling, from the broadcast signal and employ such enhancements at the system headend or headends.

(B) The cable operator shall carry the entirety of the program schedule of any television station carried on the cable system unless carriage of specific programming is prohibited, and other programming authorized to be substituted, under section 76.67 or subpart F of part 76 of title 47, Code of Federal Regulations (as in effect on January 1, 1991), or any successor regulations thereto.

(4) SIGNAL QUALITY.--

(A) NONDEGRADATION; TECHNICAL SPECIFICATIONS.—The signals of local commercial television stations that a cable operator carries shall be carried without material degradation. The Commission shall adopt carriage standards to ensure that, to the extent technically feasible, the quality of signal processing and carriage provided by a cable system for the carriage of local commercial television stations will be no less than that provided by the system for carriage of any other type of signal.

(B) ADVANCED TELEVISION.--At such time as the Commission prescribes modifications of the standards for television broadcast signals, the Commission shall initiate a proceeding to establish any changes in the signal carriage requirements of cable television systems necessary to ensure cable carriage of such broadcast signals of local commercial television stations which have been changed to conform with such modified standards.

(5) DUPLICATION NOT REQUIRED.--Notwithstanding paragraph (1), a cable operator shall not be required to carry the signal of any local commercial television station that substantially duplicates the signal of another local commercial television station which is carried on its cable system, or to carry the signals of more than one local commercial television station affiliated with a particular broadcast network (as such term is defined by regulation). If a cable operator elects to carry on its cable system a signal which substantially duplicates the signal of another local commercial television station carried on the cable system, or to carry on its system the signals of more than one local commercial television station affiliated with a particular broadcast network, all such signals shall be counted toward the number of signals the operator is required to carry under paragraph (1).

(6) CHANNEL POSITIONING.--Each signal carried in fulfillment of the carriage obligations of a cable operator under this section shall be carried on the cable system channel number on

IV R

which the local commercial television station is broadcast over the air, or on the channel on which it was carried on July 19, 1985, or on the channel on which it was carried on January 1, 1992, at the election of the station, or on such other channel number as is mutually agreed upon by the station and the cable operator. Any dispute regarding the positioning of a local commercial television station shall be resolved by the Commission.

(7) SIGNAL AVAILABILITY.--Signals carried in fulfillment of the requirements of this section shall be provided to every subscriber of a cable system. Such signals shall be viewable via cable on all television receivers of a subscriber which are connected to a cable system by a cable operator or for which a cable operator provides a connection. If a cable operator authorizes subscribers to install additional receiver connections, but does not provide the subscriber with such connections, or with the equipment and materials for such connections, the operator shall notify such subscribers of all broadcast stations carried on the cable system which cannot be viewed via cable without a converter box and shall offer to sell or lease such a converter box to such subscribers at rates in accordance with section 623(b)(3).

(8) IDENTIFICATION OF SIGNALS CARRIED.--A cable operator shall identify, upon request by any person, the signals carried on its system in fulfillment of the requirements of this section.

(9) NOTIFICATION.--A cable operator shall provide written notice to a local commercial television station at least 30 days prior to either deleting from carriage or repositioning that station. No deletion or repositioning of a local commercial television station shall occur during a period in which major television ratings services measure the size of audiences of local television stations. The notification provisions of this paragraph shall not be used to undermine or evade the channel positioning or carriage requirements imposed upon cable operators under this section.

(10) COMPENSATION FOR CARRIAGE.--A cable operator shall not accept or request monetary payment or other valuable consideration in exchange either for carriage of local commercial television stations in fulfillment of the requirements of this section or for the channel positioning rights provided to such stations under this section, except that--

(A) any such station may be required to bear the costs associated with delivering a good quality signal or a baseband video signal to the principal headend of the cable system;

(B) a cable operator may accept payments from stations which would be considered distant signals under section 111 of title 17, United States Code, as indemnification for any increased copyright liability resulting from carriage of such signal; and

(C) a cable operator may continue to accept monetary payment or other valuable consideration in exchange for carriage or channel positioning of the signal of any local commercial television station carried in fulfillment of the requirements of this section,

IV R

through, but not beyond, the date of expiration of an agreement thereon between a cable operator and a local commercial television station entered into prior to June 26, 1990.

(c) LOW POWER STATION CARRIAGE OBLIGATION.--

(1) REQUIREMENT.--If there are not sufficient signals of full power local commercial television stations to fill the channels set aside under subsection (b)--

(A) a cable operator of a cable system with a capacity of 35 or fewer usable activated channels shall be required to carry one qualified low power station; and

(B) a cable operator of a cable system with a capacity of more than 35 usable activated channels shall be required to Carry two qualified low power stations.

(2) USE OF PUBLIC, EDUCATIONAL, OR GOVERNMENTAL CHANNELS.-

-A cable operator required to carry more than one signal of a qualified low power station under this subsection may do so, subject to approval by the franchising authority pursuant to section 611, by placing such additional station on public, educational, or governmental channels not in use for their designated purposes.

(..)

Zweden

The Radio and Television Act (1996:844, including amendments up to and including SFS 2006:797)

Chapter 8. Re-transmissions on cable networks

Section 1/Ceases to apply on 1 February 2008/

Any person or entity owning or otherwise controlling an electronic communication network used to relay television broadcasts to the general public must, if a significant number of households that are connected to the network use it as their main means of receiving television broadcasts, ensure that the residents in the households that are connected can receive television broadcasts conducted on licence from the Government and which can be received in the area without special payment. This obligation only applies to television broadcasts for which the licence is subject to impartiality and objectivity requirements and a condition concerning a diversified range of programmes that must include news coverage. This broadcasting obligation only applies if the conditions for re-transmission in accordance with the Copyright in the Literary and Artistic Works Act (1960:729) have been satisfied. It must be possible to receive television broadcasts according to the first paragraph in a satisfactory manner and at no cost for the actual reception.

The broadcasting obligation according to the first paragraph also applies to television transmissions which a licence-holder conducts to fulfil the obligation to transmit throughout the country or to parts of the country, but where the form of transmission does not require a licence from the Government.

The broadcasting obligation in accordance with the first paragraph does not cover more than

1. four programme services broadcast simultaneously by licence-holders whose operations are financed by television fees under the Television Fees Act (1989:41) and
2. one programme service broadcast by another licence-holder.

In a network where television broadcasts take place using both analogue and digital technology, re-transmission using analogue technology must take place of at least two programme services referred to in the fourth paragraph, subsection 1, if they are transmitted or have been transmitted using analogue technology. Subject to the same conditions, the programme service referred to in the fourth paragraph, subsection 2, must also be transmitted using analogue technology. Otherwise, re-transmission takes place using digital technology.

The broadcasting obligation according to the first paragraph does not apply to a network where a limited number of TV programmes are transmitted to subscribers via a switched telecommunications network using digital technology.

The broadcasting obligation according to the first paragraph does not cover broadcasts conducted under re-transmission licences according to Chapter 3, Section 5. (SFS 2005:364).

Section 1/Enters into force on 1 February 2008/

Any person or entity owning or otherwise controlling an electronic communication network used to relay television broadcasts to the general public must, if a significant number of households that are connected to the network use it as their main means of receiving television broadcasts, ensure that the residents in the households that are connected can receive television broadcasts conducted on licence from the Government and which can be received in the area without special payment. This obligation only applies to television broadcasts for which the licence is subject to impartiality and objectivity requirements and a condition concerning a diversified range of programmes that must include news coverage. This broadcasting obligation only applies if the conditions for re-transmission in accordance with the Copyright in the Literary and Artistic Works Act (1960:729) have been satisfied. It must be possible to receive television broadcasts according to the first paragraph in a satisfactory manner and at no cost for the actual reception.

The broadcasting obligation according to the first paragraph also applies to television transmissions which a licence-holder conducts to fulfil the obligation to transmit throughout the country or to parts of the country, but where the form of transmission does not require a licence from the Government.

The broadcasting obligation according to the first paragraph does not cover more than four programme services transmitted at the same time by a licence-holder whose operations are financed through television fees according to the Television Fees Act (1989:41).

In a network where television broadcasts take place using both analogue and digital technology, re-transmission of at least two programme services referred to in the fourth paragraph must be conducted using analogue technology if they are transmitted or have been transmitted using analogue technology. Otherwise, re-transmissions may be conducted using digital technology.

The broadcasting obligation according to the first paragraph does not apply to a network where a limited number of TV programmes are transmitted to subscribers via a switched telecommunications network using digital technology.

The broadcasting obligation according to the first paragraph does not cover broadcasts conducted under re-transmission licences according to Chapter 3, Section 5. (SFS 2005:365).

Section 2

Any person or entity owning or otherwise controlling a cable transmission network in which television programmes are relayed to the general public and reach more than 100 homes must provide, without charge, a specifically determined frequency for television programme broadcasts by one or more undertakings appointed by the Radio and TV Authority (local cable transmission undertakings) in each municipality in which the person or entity has such a network.

Section 3

The provisions of Sections 1 and 2 do not apply if the re-transmissions from the network only apply to television programmes broadcast from terrestrial transmitters at frequencies of less than 3 GHz.

Section 4

A person or entity that re-transmits television programmes by means of radio waves at a frequencies in excess of 3 GHz must provide, without charge, a specifically determined frequency for television programme broadcasts by one or more local cable transmission undertakings in each municipality in which the person or entity conducts such operations.

Section 5

A local cable transmission undertaking must be a legal entity formed to conduct local cable transmissions, and which may be assumed to permit the expression of different interests and opinions in its operations.

In conducting its transmission activities, a local cable transmission undertaking must endeavour to achieve broad freedom of expression and freedom of information to the greatest possible extent.

The Radio and TV Authority's appointment of local cable transmission undertakings is to apply for not more than three years.

Section 6

The Radio and TV Authority may grant exemption from the obligations stipulated in Sections 1, 2, and 4 if there a special reasons.